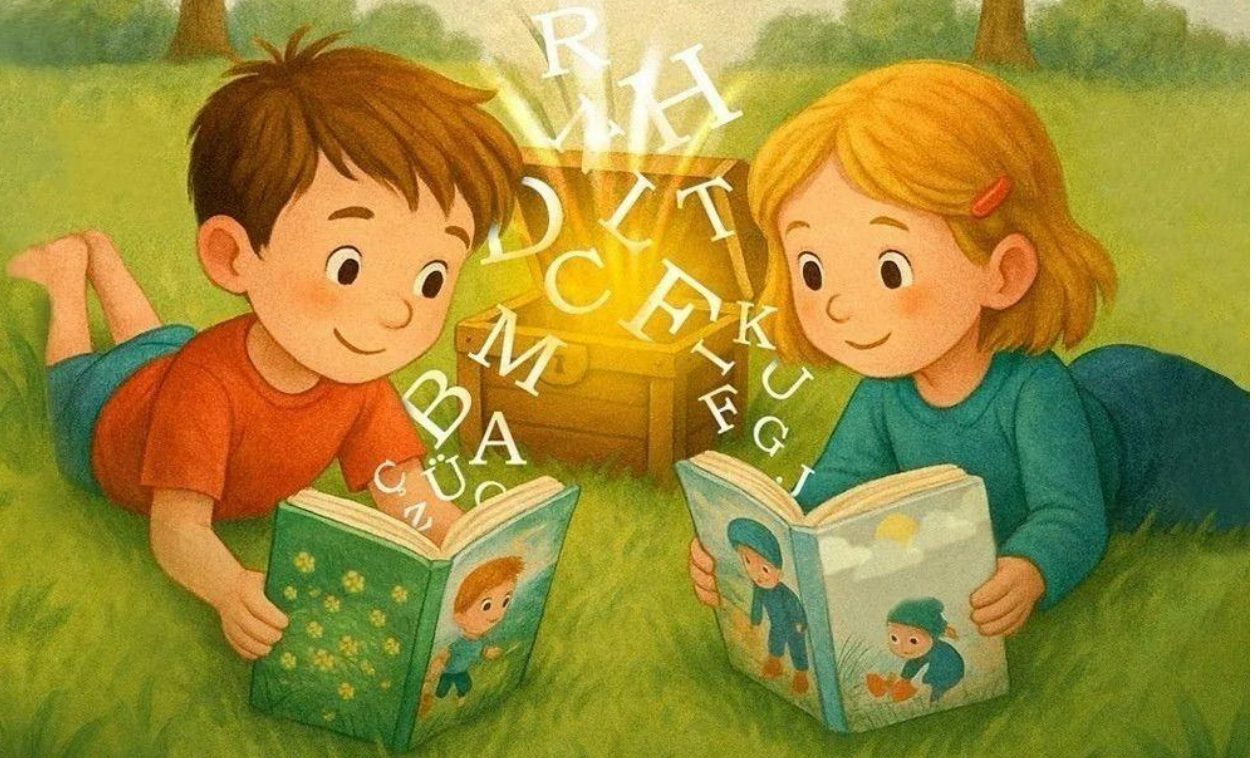

Alaattin Keykubat İlkokulu

Alaattin'in Masal Hazinesi

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL-KÜÇÜKÇEKMECE
İL ÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

ALAATTİN'İN MASAL HAZİNESİ

- *Masal*
- *Öykü*
- *Şiir*

*“Küçük hanımlar, küçük beyler!
sizler hepiniz geleceğin bir gülü, yıldızı ve
bir mutluluk parıltısısunuz.
Memleketi asıl aydınlığa boğacak olan sizsiniz.”*

K. Atatürk

**İSTANBUL- KÜÇÜKÇEKMECE
ALAATTİN KEYKUBAT İLKOKULU
2024-2025 Eğitim Öğretim Yılı
Geleceğin Yazarları Projesi**

**Bu yayın İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından yürütülen
“Geleceğin Yazarları Projesi” kapsamında Millî Eğitim Bakanlığı Sosyal Etkinlikler
Yönetmeliğinin 12. Maddesine uygun olarak hazırlanmıştır.**

Alaattin Keykubat İlkokulu Adına İmtiyaz Sahibi

Caner KURU (Okul Müdürü)

PROJE KOORDİNATÖRÜ

Buket BULUT

ESER SEÇME VE İNCELEME KOMİSYONU

Öğretmenler

Caner KURU

Mustafa AKKUZU

Durmuş BOZKURT

Buket BULUT

Sema BİÇER

Öğrenciler

İnci Fatma NAYİR

Miray TOPRAK

Zeynep Öykü BULUT

RESİMLEYEN

İnci Fatma NAYİR

İSTANBUL

2025

İçindekiler

Masal ve Hikayelerimiz

- Bir Lira** 1
- Sıla'nın Hayali** 4
- Tutumsuz Kral** 7
- Narin ve Küçük Bahçesi** 10
- Tasarruflu Ol, Mutlu Ol** 12
- Aşlı'nın Macerasın** 14
- Pırıl'ın İlk Kampı** 16
- İsraf Avcıları** 19
- Labirentteki Bilmece** 22
- Gizemli Şato** 25
- Ejderha Gölge** 30
- Su Taşı** 32
- Ormanda Bir Gece** 35
- Çevreyi Koruyorum** 37
- Ormandaki Festival** 41
- Alara ve Kuzenlerinin Maceraları** 47
- Eda'nın Hayali** 50
- Oyun Adası** 52
- Futbol ve Arkadaşlık** 54
- Temizlik Neden Önemlidir?** 56
- Temizlik Eğlencelidir** 57

Şiirlerimiz

İçindekiler

Oyun	58
Oyun Ne Demek	59
Temizlik	60
Temiz Olalım	61
Sağlıklı Beslen	62
Yıldızlar	63
Bağımsızlığa Doğru	63
Öğretmenim	64
Sayılar	65
Doğayı Koru	66
Çiçekler	67
Gökyüzü	67

ÖNSÖZ

İnsanlar yazının icadı ile tüm öğrendiklerini gelecek kuşaklara aktarma fırsatına kavuştular. O nedenledir ki yazının icadı en önemli buluş kabul edilir. Eğer yazı icat edilmemiş olsaydı, bugün hayatımızı kolaylaştıran hiçbir buluş gerçekleştirilemezdi. Peki, en önemli buluş olan yazıyı acaba ne kadar kullanıyoruz?

Okuryazar olduğumuzu söylüyoruz, tamam okuyoruz da yazıyor muyuz?

İnsan başkaları için değil öncelikle kendi için yazmalıdır. Ruhumuzu da zihnimizi de ancak yazarak zinde tutabiliriz. Yazmak, kelimelerin büyülü dünyasına yolculuk etmektir. Ve bu yolculukta nelerle karşılaşacağımız ancak hayallerimizle sınırlıdır.

Okuma alışkanlığı kazanmak kadar yazma alışkanlığı kazanmak da önemlidir. Üstelik yazma, okumayı da kalıcı kılar. Zira iyi yazabilmek için çok okumak gerekir.

Kültür ve Turizm Bakanlığının yaptığı Türkiye Okuma Kültürü Haritası araştırma sonuçlarına göre ülkemizde 7-14 yaş grubu bireyler yılda ortalama 12 kitap okuyor. Tüm yaş grupları araştırmaya dâhil edildiğinde ise bu rakam 7,2'ye düşüyor. Yani okul çağlarında daha yüksek olan okunan kitap sayısı mezun olduktan sonra neredeyse yarı yarıya düşüyor. Demek ki kitap okuma alışkanlığını kalıcı kılmak gerekiyor. Bunun yollarından biri de yazmaktır.

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğünün hayata geçirdiği “Geleceğin Yazarları Projesi” bu amaca ulaşmada önemli fırsatlar sunmaktadır. Şiirler, kısa öyküler, anılar yazarak kitapta yer alan öğrencilerimiz duygularını kelimelerle kelimelerini de kalemlerle buluşturarak çok güzel eserler ortaya koydular. Bu güzel eserleri bir kitap haline getirmemek de olmazdı. Böylece ilk sayfasından son sayfasına kadar bir solukta okunacak kitabımız ortaya çıktı.

Böyle bir projede yer almak heyecan vericiydi. Bu projeyi kitapla taçlandırmak heyecanımızı ikiye katladı. Okulumuz için ilk olan bu kitabın tek olmayacağına, devamının geleceğine inanıyorum.

Kitabın hazırlanmasında emeği geçen öğrencilerimize, onlara yazmada rehberlik eden öğretmenlerimize ve özellikle proje koordinatör öğretmenimize teşekkür ediyorum.

Daha kaliteli bir geleceğin yolu daha kaliteli bir eğitimden geçer. Türkiye Yüzyılında bunu hep birlikte başaracağız.

Caner KURU
Okul Müdürü

BİR LİRA

Bir zamanlar küçük bir kasabada yaşayan Ahmet adında bir çocuk varmış. Ahmet, eline geçen her şeyi hemen harcayan, sabretmekte zorlanan bir çocukmuş. Bir gün dayısı ona bir lira vermiş.

Ahmet:

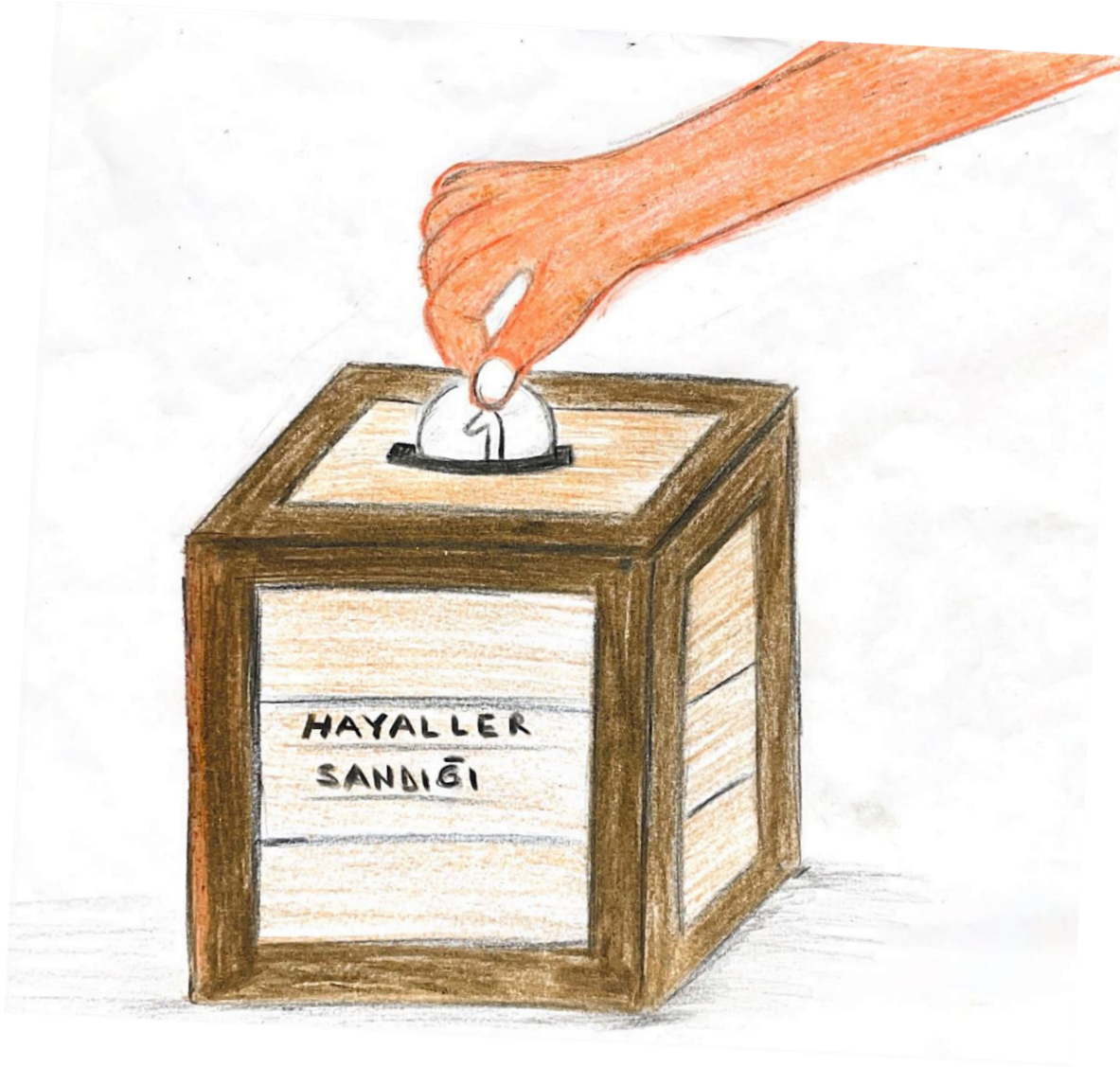
— Ama bu kadar küçük bir parayla ne yapabilirim ki, diye söylenmiş.

Dayısı gülümseyerek cebinden küçük tahta bir kutu çıkarmış. Kutunun üzerinde "*Hayaller Sandığı*" yazıyormuş.

Dayısı:

— Ahmet, her gün bu kutuya bir lira koyacaksın. Kutu tamamen dolana kadar da açmayacaksın. Bu kutuda zamanla hayallerini gerçekleştirecek kadar paran birikecek.

Ahmet önce inanamamış. "Bir lira ne işe yarar ki? Çok uzun sürer bu iş." diye düşünmüş. Ama dayısını kırmamak için denemeye karar vermiş.

Ertesi sabah kutuya bir lira atmış. Sonraki gün de aynısını yapmış. Günler birbirini koalamış. Başlarda ona sıkıcı gelen bu durum zamanla keyifli olmaya başlamış.

Bir gün Ahmet kutuda çok para biriktiğini fark etmiş ve heyecanlanmış: "Bu kadar para topladığımı fark etmemişim!" diye şaşırmış kendi kendine. Ahmet tam kutuyu açacakken aklına dayısı gelmiş. Dayısı ona kutunun tamamen dolması gerektiğini dolmadan açmaması gerektiğini söylemişti. Ahmet için sabretmek zordu ama dayısının sözünü dinlemiş ve kutuyu açmamış. Para biriktirmeye devam etmiş.

Aylar geçmiş ve nihayet büyük gün gelmiş. Kutu ağzına kadar dolmuş. Ahmet heyecanla kutuyu açmış. Kutu açıldığında bir sürü para etrafa saçılmış. Ahmet paraları tek tek saymış. Çok fazla parası varmış.

Koşarak annesinin yanına gitmiş ve uzun zamandır çok istediği bisikleti almış.

Ahmet, bir lirayla başlayan bu macerada, küçük şeyleri bir araya getirerek büyük hayallerin kapısını açabileceğini öğrenmiş. Eline geçen her paranın bir kısmını biriktirmeyi alışkanlık haline getirmiş. O günden sonra Ahmet'in hayalleri biraz sabır ve tutumlulukla gerçeğe dönüşmüş.

Erdem Ahmet EKİNCİ 4A

SILA'NIN HAYALI

Zamanın birinde Sıla adında bir kız varmış. Sıla'nın en büyük hayali bir mağazanın vitrininde gördüğü pembe bir bisikletmiş... Bu bisikleti o kadar çok istiyormuş ki gece rüyalarına bile giriyormuş. Fakat bisiklet çok pahalıymış. Bu yüzden Sıla, hayalindeki bisiklete sahip olamıyormuş.

Bir gün Sıla'nın öğretmeni bir araştırma ödevi vermiş. Ödevin konusu **tasarruf ve tutumlu** olmakmış. Sıla, eve gelir gelmez ödevini araştırmak için bilgisayarın başına oturmuş. Hızlıca bütün kaynakları taramaya başlamış. Karşısına çıkan fotoğraflara bakmış. Yazıları, şiirleri tek tek okumuş. Tasarrufun ne kadar önemli bir şey olduğunu bu araştırma ile daha iyi anlamış. Birden Sıla'nın aklına bir kumbara alma fikri gelmiş. Bundan sonra annesi ve babasının verdiği harçlıkların yarısını kullanıp kalan yarısını kumbarasına atacakmış. "Bu sayede hayallerindeki bisikleti alabilirim." diye düşünmüş. Hemen anne ve babasının yanına gitmiş:

— Anne, baba bana bir kumbara alır mısınız, diye sormuş.

Babası hemen ertesi gün Sıla'ya bir kumbara getirmiş.

Sıla, üç ay boyunca kumbarasını açmadan para biriktirmiş. Üç ayın sonunda kumbarasını açmaya karar vermiş. Kumbarasını açtığında içinde istediği bisikleti almasına yetecek kadar para olduğunu görmüş. Sevinçten havalara uçmuş. Parayı alıp hemen babasının yanına koşmuş. Babasıyla birlikte mağazaya gidip istediği bisikleti almışlar.

Sıla çok mutlu olmuş. Tutumlu ve tasarruflu olmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmeninin verdiği bu ödev sayesinde anlamış. Bundan sonraki hayatına da kumbarasıyla mutlu ve tutumlu bir şekilde devam etmiş.

Zeynep Yağmur KARADAĞ 4D

TUTUMSUZ KRAL

Bir zamanlar ülkenin birinde tutumsuz bir kral yaşarmış. Kral, elindeki altın ve paraları hep gösteriş için harcarmış. Kralın güzel mi güzel kıyafetleri, ayakkabıları, çeşit çeşit taçları varmış. Kral bir giydiğini bir daha giymezmiş. Halkı yoksullukla savaşıırken o, sadece giyinmeyi ve yemeği düşünürmüş. Halkının ihtiyaçlarını hiç düşünmezmiş. Sadece güzelliğe önem verirmiş.

Bir gün yine gösteriş yapmak için bir ziyafet vermeye karar vermiş. Ne kadar yemek varsa hepsini satın alıp masaya koymuş. Ziyafete tüm halkı davet etmiş. Zengin, fakir herkes şatoya toplanmış. Ziyafet sonrasında yoksul bir adam krala:

— Paranızı idareli kullanmalısınız kralım yoksa parasız kalırsınız, demiş.

Kral, bunun üzerine öfkeyle:

— Siz benim işime karışmayın, demiş.

O adamı da ülkeden atarak cezalandırmış.

Aradan aylar geçmiş. O yıl hiç yağmur yağmamış. Ülkede kuraklık varmış. İnsanlar ekin ekip biçememişler. Kimsenin yiyeceği kalmamış. Halk gün geçtikçe yoksullaşmış. Kral da bundan nasibini almış tabii. O kibirli kral, yoksul kalmış. Kral yaptığı hatayı anlamış, israfın ve kibrin nelere mal olduğunu yaşayarak görmüş. Halkının ve sarayda çalışanların yüzlerine bakamamış. Bu utanca daha fazla dayanamamış ve krallıktan ayrılmış. Halk kendi kendini yönetmeye başlamış. **“Birlikten kuvvet doğar.”** diye düşünerek el ele vermişler.

Ülkenin durumu kısa sürede düzelmiş. İnsanlar artık yoksul değilmiş. Herkes çok ama mutluymuş. Güzel ülkelerinde mutlu mesut yaşamışlar.

İnci Fatma Nayır 4A

NARİN VE KÜÇÜK BAHÇESİ

Narin ailesiyle birlikte tek katlı, bahçesi olan bir evde yaşıyordu. Yaz tatili olunca da o küçük bahçede vakit geçirmeyi çok seviyordu. Annesiyle birlikte sebze meyve yetiştiriyordu. Sebze ve meyveler olgunlaşınca onları toplayıp komşularıyla paylaşmayı çok seviyordu. Bu yaz annesi Narine' e farklı bir görev vermeye karar verdi ve onu yanına çağırdı:

— Narin, bu yaz küçük bir çiçek bahçesi yapmaya ne dersin , diye sordu.

Narin:

— Tabii anne! Hem de çok isterim, diye sevinçle yanıt verdi.

Annesi:

— Haydi koş o zaman! Sana belirlediğim alanı çiçek bahçesine dönüştür, dedi.

Narin, koşarak annesinin ona belirlediği alana gitti. Çiçeklerle işi bittiğinde annesine dönüp:

— Anne, bütün çiçekleri toprağa diktim ama kökleri için biraz daha toprağa ihtiyacım var, dedi.

Annesi içeriden bir torba getirdi:

— Bu toprağı çiçeklerin köklerine dök. Yalnız bu toprağı idareli kullanmalısın çünkü elimizde başka toprak yok. Zaten bu toprak çok fazla, bütün bahçeye yeter de artar bile, dedi

Narin :

— Tamam, dikkat ederim, diyerek toprağı alıp heyecanla bahçeye koştu.

Fakat o heyecanla annesinin sözünü unuttu. Torbadaki tüm toprağı döktü. Toprak sadece iki çiçeğin kökünü kapatmıştı. Narin şaşırdı. Şimdi ne yapacaktı? Hiç toprak kalmamıştı.

O sırada annesi geldi:

— Narin, ne yaptın sen böyle, diyerek şaşkınlıkla Narin’e bakakaldı.

Narin o an yaptığı hatanın farkına vardı. Toprağı israf etmişti. Annesi tatlı tatlı gülümsedi ve çömelerek Narin’in başını okşadı. Narin’e elimizdekileri tasarruflu kullanmanın neden önemli olduğunu uzun uzun anlattı.

Narin, o günden sonra çok daha tasarruflu davranmaya özen gösterdi. Mutlulukla çiçeklerini büyüttü.

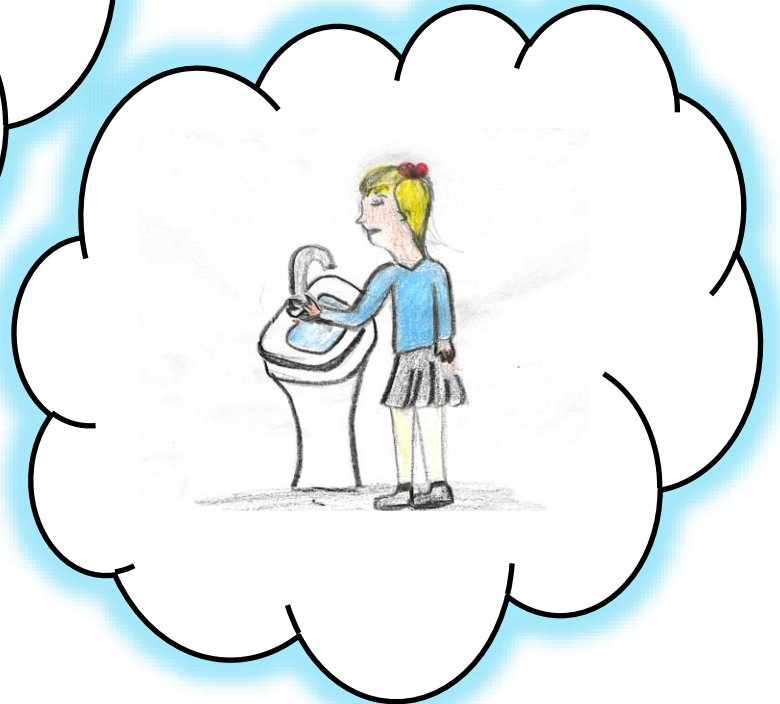
Eylül ESER 4D

TASARRUFLU OL, MUTLU OL!

Ceylin, ilkokul birinci sınıfa gidiyordu. Tasarruf ve tutumlu olmak nedir ilk defa o gün duymuştu. Öğretmeni Hayat Bilgisi dersinde su, elektrik, doğalgaz gibi kaynakların tükenebilir kaynaklar olduğunu, bunların boşa harcanmaması gerektiğini anlatmıştı. Tuvaletlerde muslukları açık bırakmanın çok yanlış olduğunu, teneffüslerde lambaların kapatılması gerektiğini söylemişti.

Buket öğretmen, bu konu ile ilgili olarak sınıftakileri tasarruf avcıları olarak görevlendirmişti. Herkes teneffüslerde okulun içinde gezinecek, gereksiz yanan lambaları söndürecek, boşa akan muslukları kapatacaktı. Zil çaldı, Ceylin hemen sınıftan çıktı, görevine başladı. Sınıfları, koridor ve tuvaletleri kontrol etmeye başladı. Tuvalette tüm muslukların açık bırakıldığını gördü. Hemen tüm muslukları kapattı ve suyun israf olmasını engelledi. Ardından tuvaletten çıkıp sınıfa doğru ilerledi. Bu sırada koridorda yanan ışıklarının gereksiz yere yandığını gördü. Nöbetçi öğretmenden yardım alarak ışıkları kapattı.

Derken zil çaldı ve herkes sınıfa girdi. Ders başladı. Buket öğretmen, bir duyuru yaptı: “Çocuklar, bu hafta okulumuzda **Tasarruf ve Tutumluluk** konulu bir hikâye yarışması düzenlenecek. Katılmak isteyen hikâyesini yazarak bana teslim edebilir. ” dedi. Ceylin, tasarruf avcısı olarak bu habere çok sevinmişti.

Eve gider gitmez hikâyesini yazmaya başladı. Suyun boşa harcandığını ve elektriğin israf edildiğini çok güzel bir hikâye ile anlattı. Hikâyeyi ailesi, öğretmeni ve arkadaşları çok beğenmişlerdi.

Yarışma günü gelip çatmıştı. Ceylin’in hikâyesi birinci seçilmişti. Ceylin, bu başarısıyla hem öğretmenini hem de arkadaşlarını etkilemişti. Hikâyesi, okulda herkesin tasarruf konusuna dikkat etmesini sağlamıştı. Şimdi okulunda daha az su ve elektrik israf ediliyordu.

Ceylin tasarruf avcılığına devam etti ve her fırsatta herkese şu sözü hatırlatmayı hiç unutmadı:

“Tasarruflu ol, mutlu ol!”

Ceylin Meva KARAMAN 4C

ASLI'NIN MACERASI

Aslı, yemyeşil ağaçların, rengarenk çiçeklerin olduğu o güzel ormanda ilerliyordu. Birden ayağı bir taşa takıldı ve yere düştü. Tam kalkarken yerde bir kağıt parçası buldu. Kağıt parçasını eline aldı, evirip çevirdi. Bu bir haritaydı. Haritayı alıp ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı.

Çalılıkların arasından geçip derelerin üstünden atladı. Birdenbire bir fırtına çıktı. Fırtına o kadar şiddetliydi ki Aslı her an uçabileceğini düşündü. Kendisini fırtınadan koruyacak bir yer bulabilmek için koşmaya başladı. O sırada karşısına kocaman bir kale çıktı. Hiç düşünmeden kalenin kapısından içeri girdi. Bu kale o kadar büyüktü ki kalenin içini merak etti. Odaları tek tek gezmeye başladı. Odalardan birinde bir sandık buldu. Sandığı açtı ve o anda etrafa göz kamaştıran bir ışık saçıldı. Sandıktaki altınları ve değerli taşları görünce bunun bir define sandığı olduğunu anladı. O gece fırtınadan korunmak için kalede kaldı.

Aslı'yı derin ve tatlı uykusundan uyandıran saatin alarmı oldu. Aslı uyandığında her şeyin rüya olduğunu anladı. Rüyasında böyle bir macera yaşadığı için çok mutlu oldu.

Miray TOPRAK 3A

PIRIL'IN İLK KAMPI

Pırıl ve ailesi hafta sonunu değerlendirmek için kampa gitmişlerdi. Pırıl, çok heyecanlı ve mutluydu. Merakla anne ve babasına sorular sorup duruyordu. Heyecandan yerinde duramıyor, oradan oraya koşturup duruyordu. Pırıl birden babasına seslendi:

— Baba, kamp alanı çok büyük! Biraz daha ilerleyip keşfe çıksam nasıl olur?

Babası Pırıl'a dönerek onu uyardı:

— Pırlıçığım, fazla uzaklaşma! Bu bölgeyi iyi bilmiyoruz.

Pırıl, babasının uyarısını dikkate almadı ve ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Her şey ona çok farklı ve ilginç geliyordu. Kuşların cıvıltıları ve doğanın sesleri arasında aniden uzaktan bir ses duydu. Bu ses tanıdık birinin sesiydi sanki.

— Pırılıl!!! Pırılıl!!!

Pırıl, merakla sesin geldiği yöne ilerlemeye başladı. Bir adım attı ve ayağı kaydı. Pırıl kendini çamurun içinde buldu. Ellerini yere koyduğunda toprağın altında bazı köklerin onu durdurduğunu fark etti. Yavaşça ayağa kalktı. Tam o sırada yerde gömülmüş eski bir şişe buldu. Merakla şişeyi aldı ve içine baktı. Şişenin içinde bir harita vardı. Harita kamp alanından oldukça uzak bir bölgeyi işaret ediyordu. Pırıl'ın içini büyük bir merak sardı. Haritayı dikkatlice cebine koydu ve tekrar sesi takip etmeye karar verdi. Ormanda ilerledikçe hızlı atan kalbi, ani bir sessizlikle duracak gibi oldu. Birden, uzaktan yine aynı sesi duydu:

— Pırılıl!!! Pırılıl!!!

Etrafına bakındı, ama kimseyi göremedi. Çok ama çok yorulmuştu. Gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı ve oracıkta uyuyakaldı.

Pırıl Pırıl diye gelen o sesle tekrardan irkildi ve gözlerini yavaşça açtı. Karşısında annesi ve babası duruyordu.

Annesi:

— Seni çok aradık Pırıl neredeydin?

Babası:

— Pırıl, ormanda tek başına uzaklaşmak tehlikeli olabilir. Bundan sonra, yeni şeyleri beraber keşfedelim, olur mu?

Pırıl o an gelen sesin babasına ait olduğunu anladı, gülümseyerek başını salladı.

Pırıl çok önemli bir ders çıkarmıştı. Bir daha ailesinden habersiz bir yere gitmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Sıkıca anne ve babasına sarıldı. Pırıl elinde duran haritaya baktı. Haritayı bugünün anısı olarak saklamalıyım diye düşündü. Anne ve babasıyla birlikte mutluca çadırlarına doğru yol aldılar.

Defne ARDA 3A

İSRAF AVCILARI

Ceren ile Cemre, her yaz olduğu gibi bu yaz da anneleriyle birlikte dedesinin Alaçatı'daki yazlığına gideceklerdi.

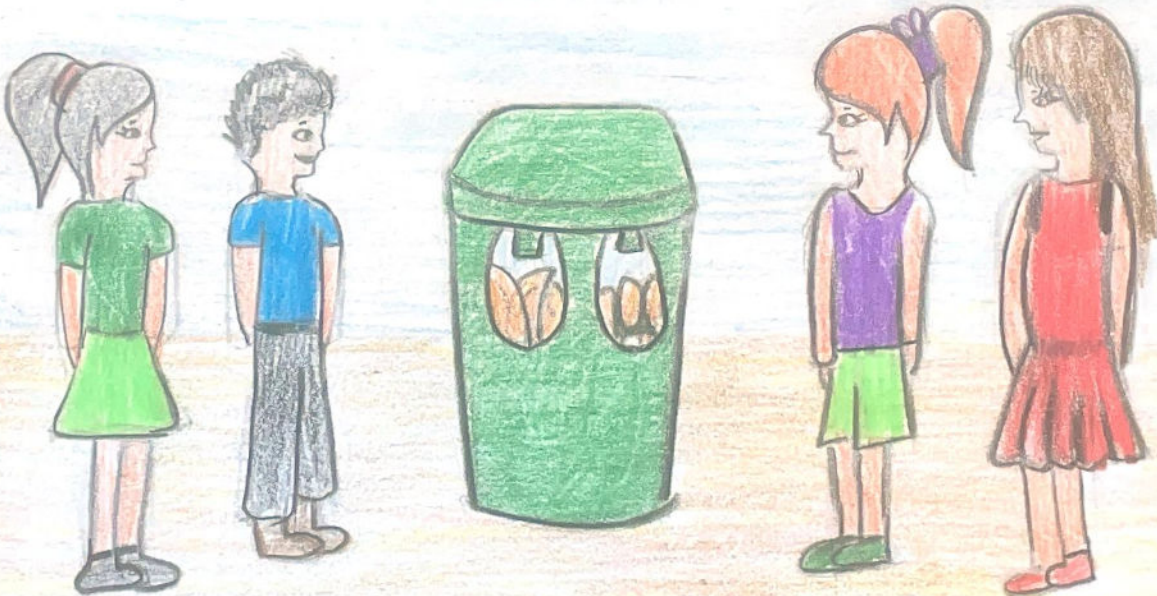
Karnelerini aldıkları gün yola çıktılar. Kızlar çok heyecanlıydılar. Alaçatı'ya varır varmaz eski arkadaşlarının gelip gelmediğini öğrenmek için parka koştular. Arkadaşları ordaydı, hepsi toplanmış parkta oynuyorlardı. Kızlar, çok ama çok mutlu oldular. Sarılıp sohbet edip hasret giderdiler.

Ertesi gün arkadaşlarıyla buluşmak üzere tekrar parka gittiler. Bir şey iki kardeşin de dikkatini çekmişti: çöp kutusunun yanındaki ekmekler... Ceren ile Cemre bu israfa ve kirliliğe çok üzüldüler. “Ne yapabiliriz?” diye düşünmeye başladılar. Bu sırada arkadaşları da bir bir gelmeye başlamıştı. Kızların bu düşünceli halleri arkadaşlarının gözünden kaçmamıştı. Arkadaşlarından Gökhan:

— Ceren ne oldu? Neden bu kadar üzgün ve düşüncelisiniz, diye sordu.

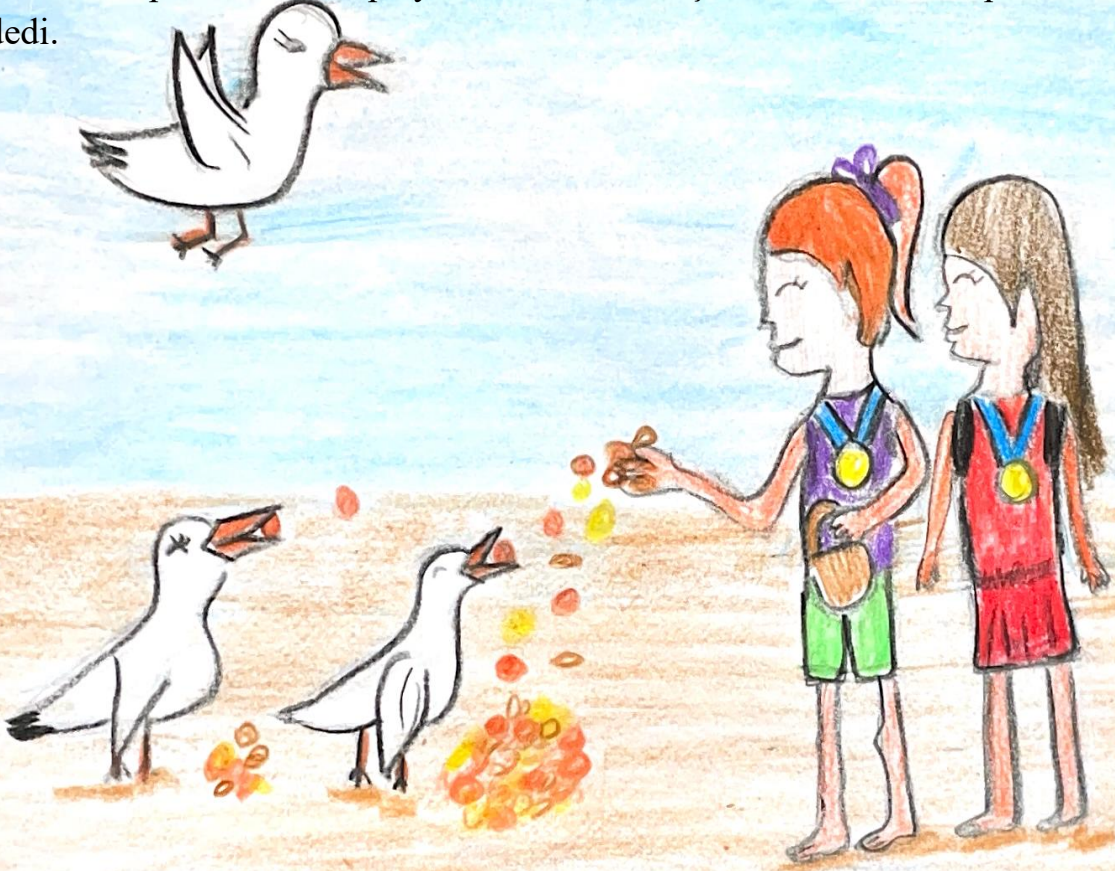
Ceren:

— Çöpe atılan şu ekmekler... Bizi çok üzdü. İsraf edilen bu ekmekler konusunda acaba ne yapabiliriz, diye düşünceli düşünceli arkadaşlarına baktı.

Eylül:

— Buldum! Çöp kutusunun yanına büyük ve temiz bir kova koyalım. Üzerine de **"Bayat ekmeklerinizi buraya atınız."** diye not yazalım. Günde bir kez kovayı kontrol edip ekmekleri toplayarak sahildeki kuşları, kedileri ve köpekleri besleyelim, dedi.

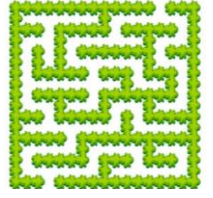
Eylül'ün fikri herkesi çok mutlu etti ve hemen harekete geçtiler. Yaptıkları bu iyilik, onlara kendilerini çok iyi hissettirdi. Hayvanları beslemek onlar için artık eğlenceli bir oyuna dönüşmüştü.

Bu davranışları orada yaşayan insanlar tarafından takdir edildi. Büyükler kendi aralarında konuşup çocukların bu düşünceli ve yardımsever davranışlarını ödüllendirmeye karar verdiler. Mahallenin önde gelenlerinde Mehmet Amca, hepsine birer madalya taktı. Madalyada **"İsraf Avcıları"** yazıyordu. Çocuklar bu madalyaları gururla takıyorlardı.

Derken yaz bitmişti. Eve dönme vakti geldi çattı. Ceren ve Cemre için bu yaz çok güzel geçmişti. Arkadaşlarıyla sözleşip vedalaştılar. ***İsraf Avcıları*** olarak seneye yeni maceralarla ve iyiliklerle tekrardan orada olacaklardı.

şura Nur ÇAKIR 4A

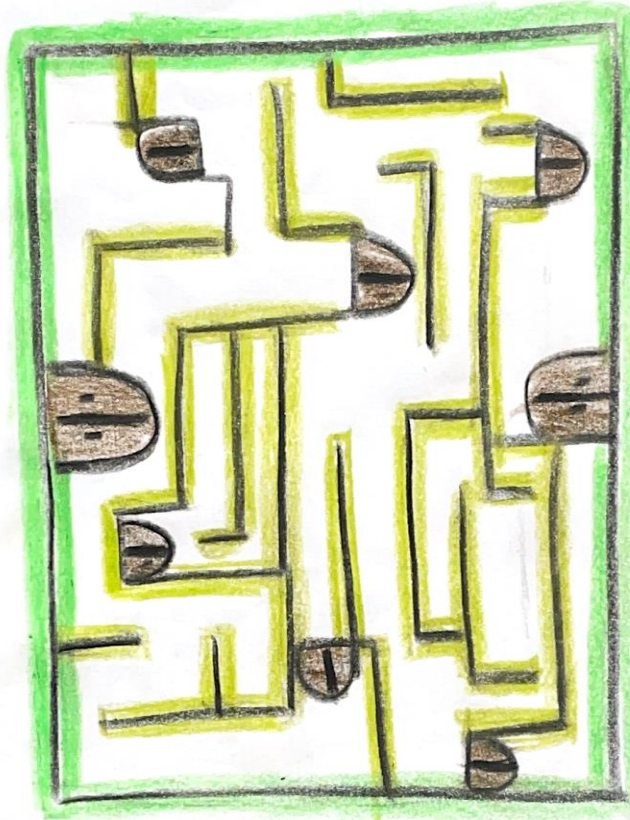
LABİRENTTEKİ BİLMECE

Bir varmış bir yokmuş, uzak bir diyarda Gölge Şato adıyla bilinen gizemli bir şato varmış. Gölge Şato yüksek duvarlarla çevriliymiş. Şatonun içerisi labirent şeklindeymiş. Gölge Şato 'da bir prenses yaşıyormuş. Prens, kötü bir cadı tarafından bir odaya hapsedilmiş. Cadı, prensesin gücünü ve cesaretini kıskanıyormuş ,onun özgür kalmasını istemiyormuş. Cadı, prensesin şatodan kaçışını engellemek için labirentteki her kapının ardına bir bilmece koymuş. Prens, şatodan çıkması için bilmeceyi tek tek yanıtlaması gerekiyormuş.

Bu sırada prensesin çocukluk arkadaşı Ali olanları duymuş. Ali cesur mu cesur, güçlü mü güçlü bir çocukmuş. ‘‘ Prens benim çocukluk arkadaşım. Ben cadıyı alt edip prensese yardım edebilirim.’’ demiş. Ali, şatonun kapısına gelmiş ve labirente girmiş. Labirentin içinde ilerlerken, ilk kapının ardında bir bilmece ile karşılaşmış:

‘‘ *Ateşe girer yanmaz,*

Suya girer ıslanmaz.’’

Ali düşünmüş ve "**Güneş... Cevap Güneş...**" demiş. Birden büyük bir gürültüyle kapı açılmış. Ali, labirente ilerlerken birçok kapıdan geçmiş. Her kapıda bir bilmece daha varmış. Ali, kıvrak zekasıyla tüm bilmeceleri yanıtlamayı başarmış. En sonunda prensesin olduğu odaya ulaşmış . İçeriden prensesin sesi geliyormuş:

— Buradayım! Buradayım! Bana yardım edin.

Ali kapıdaki bilmece kağıdı almış, okumuş:

“Gökte uçar, kar değil.

Ses çıkarır, taş değil.

Yuvarlaktır, top değil.

Bil bakalım bu nedir?”

Ali düşünmüş, aklına hiçbir şey gelmiyormuş. O sırada prenses:

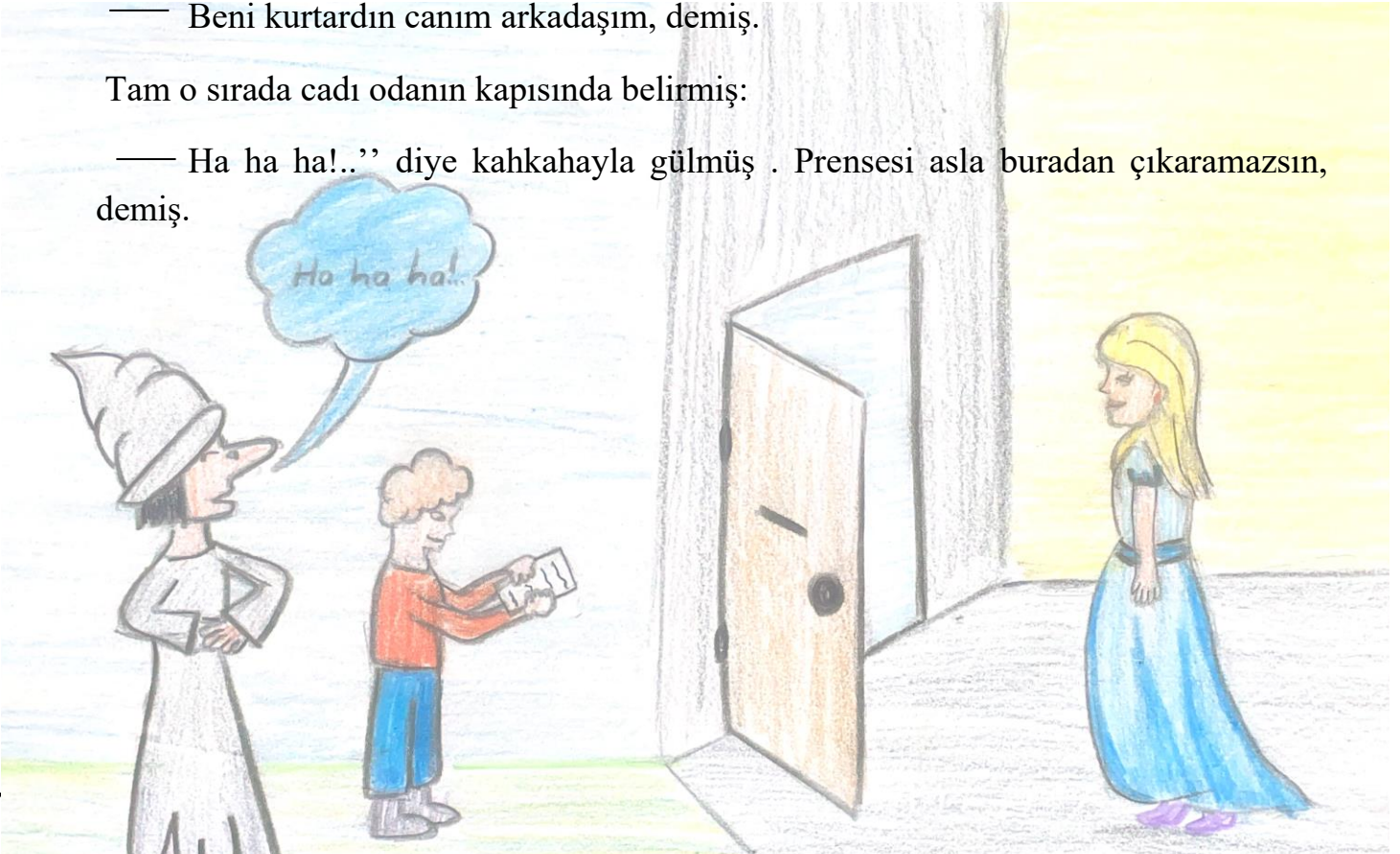
— Ben cevabı biliyorum sanırım **DOLU** olabilir, demiş. O anda kapı açılıvermiş.

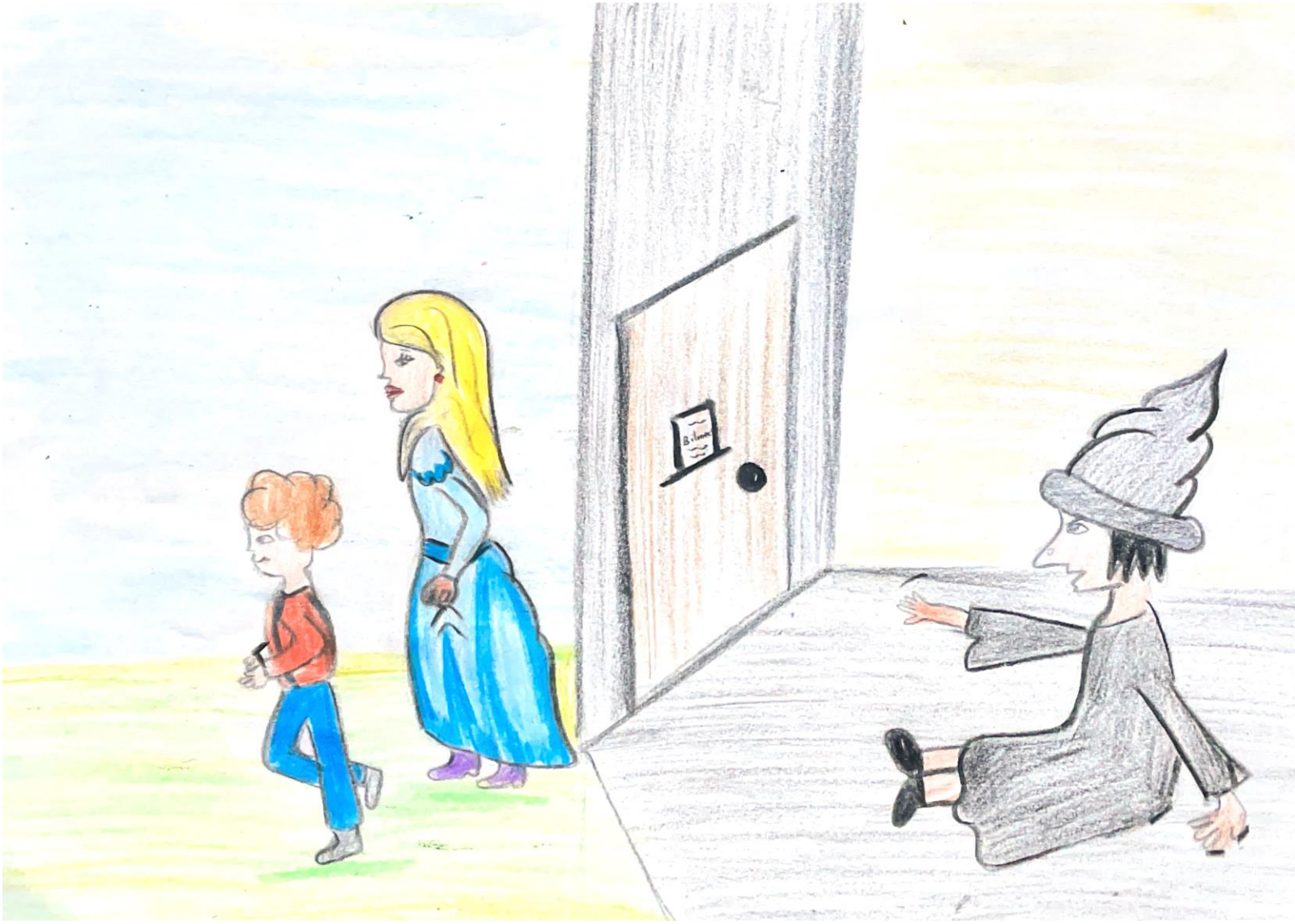
Prens Ali'yi görünce çok mutlu olmuş:

— Beni kurtardın canım arkadaşım, demiş.

Tam o sırada cadı odanın kapısında belirmiş:

— Ha ha ha!..” diye kahkahayla gülmüş . Prensesi asla buradan çıkaramazsın, demiş.

Ali ve prenses bir anda cadıyı odaya itmişler. Bilmece kartını yerden alıp kapıya takmışlar. Kapı kilitlenmiş. Cadı kendi tuzağına düşerek hapsolmuş.

Ali ve prenses hemen oradan kaçmışlar. Özgürlüğün tadını çıkarmışlar .

Buğlem BOLAT 2A

GİZEMLİ ŞATO

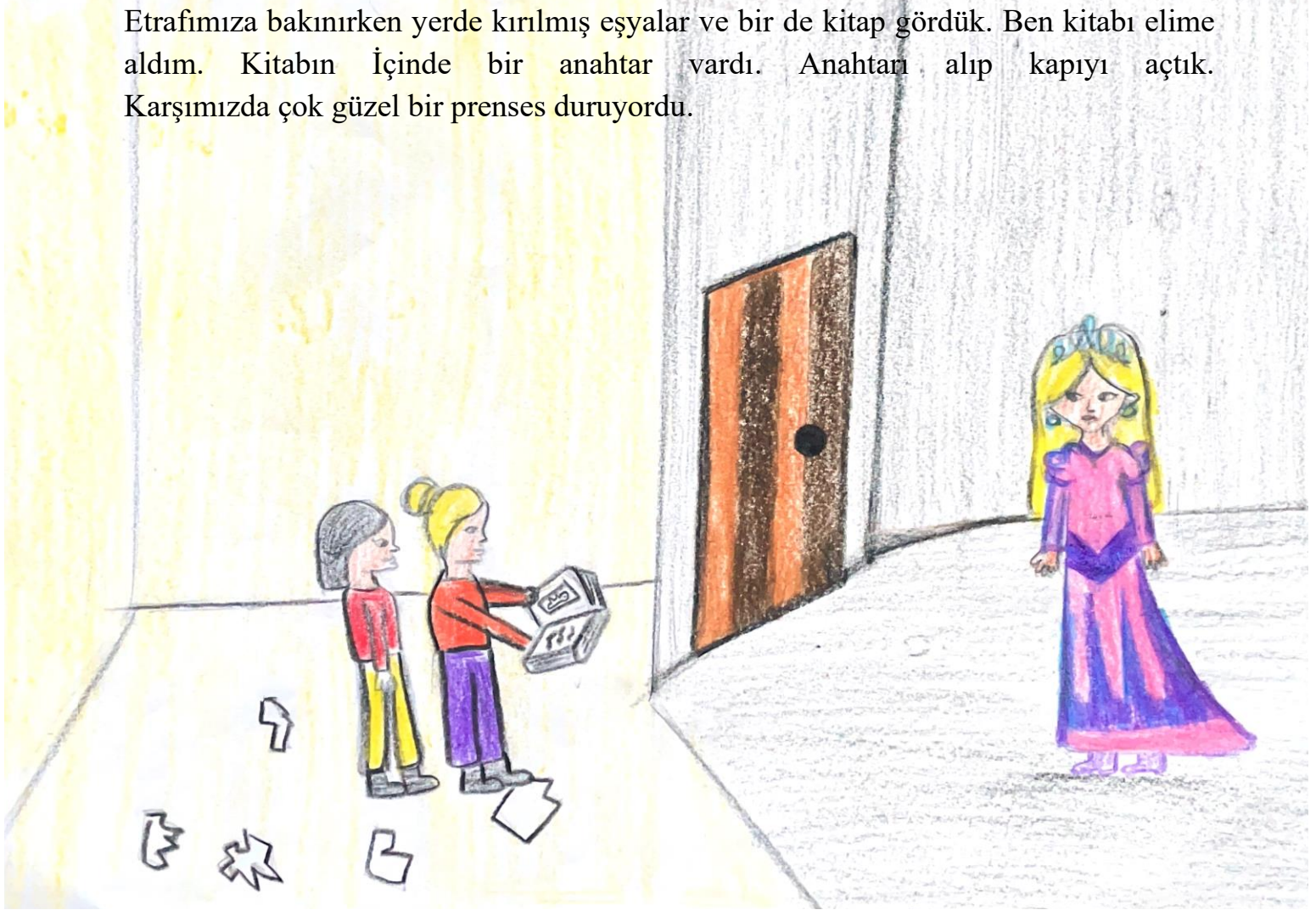
Güzel bir bahar ayındaydık. En yakın arkadaşım Almira ile kampa gidecektik. Üstelik bu kampa ailelerimiz de gelecekti.

Hep beraber gün doğmadan yola çıktık. Kamp alanına vardık. Hızlıca yerleşmeye başladık. Babalarımız çadır kurarken annelerimiz yemek hazırlıyordu. O sırada ben ve arkadaşım Almira, ormanda gezintiye çıktık.

Gezinirken bir sürü farklı bitki ve hayvan türü gördük. Biraz dinlenmek için etrafımıza bakınırken karşımıza kocaman bir ağaç çıktı. Ağacın biraz ilerisinde bir şato gördük. Merakla şatoya doğru ilerledik.

Şatoya yaklaştığımızda “İmdat! İmdat!” diye bir ses duyduk. Sesin geldiği yöne doğru yaklaştık . Karşımıza çıkan kapıyı açtık. O da ne! İçeride bir ejderha vardı. İkimiz de çok korkmuştuk. Kapıyı hızla kapattık. Koşarak farklı bir yöne doğru kaçmaya başladık. Tam o sırada karşımıza yeni bir kapı daha çıktı. İçeriden “İmdaaaaatttt!” diye bir ses geliyordu. Kapıyı açmaya çalıştık; ancak açamadık. Etrafımıza bakınırken yerde kırılmış eşyalar ve bir de kitap gördük. Ben kitabı elime aldım. Kitabın İçinde bir anahtar vardı. Anahtarı alıp kapıyı açtık. Karşımızda çok güzel bir prenses duruyordu.

Prenses, başından geçenleri anlattı:

— Korkunç bir cadı beni kıskandığı için bu odaya kilitledi. Uzun zamandır buradan kurtarılmayı bekliyorum, dedi.

Prensesi de yanımıza alıp şatonun çıkış kapısına doğru koşmaya başladık. Birden bir kükreme sesiyle kendimizi yerde bulduk.

Prenses aniden:

— Eyvah! Ejderha bağı olduğu odadan çıkmış, dedi. İleride bir labirent var. O labirentin çıkışını benden başkası bilmiyor. Üstelik bu labirentte ejderha da bizi bulamaz, dedi.

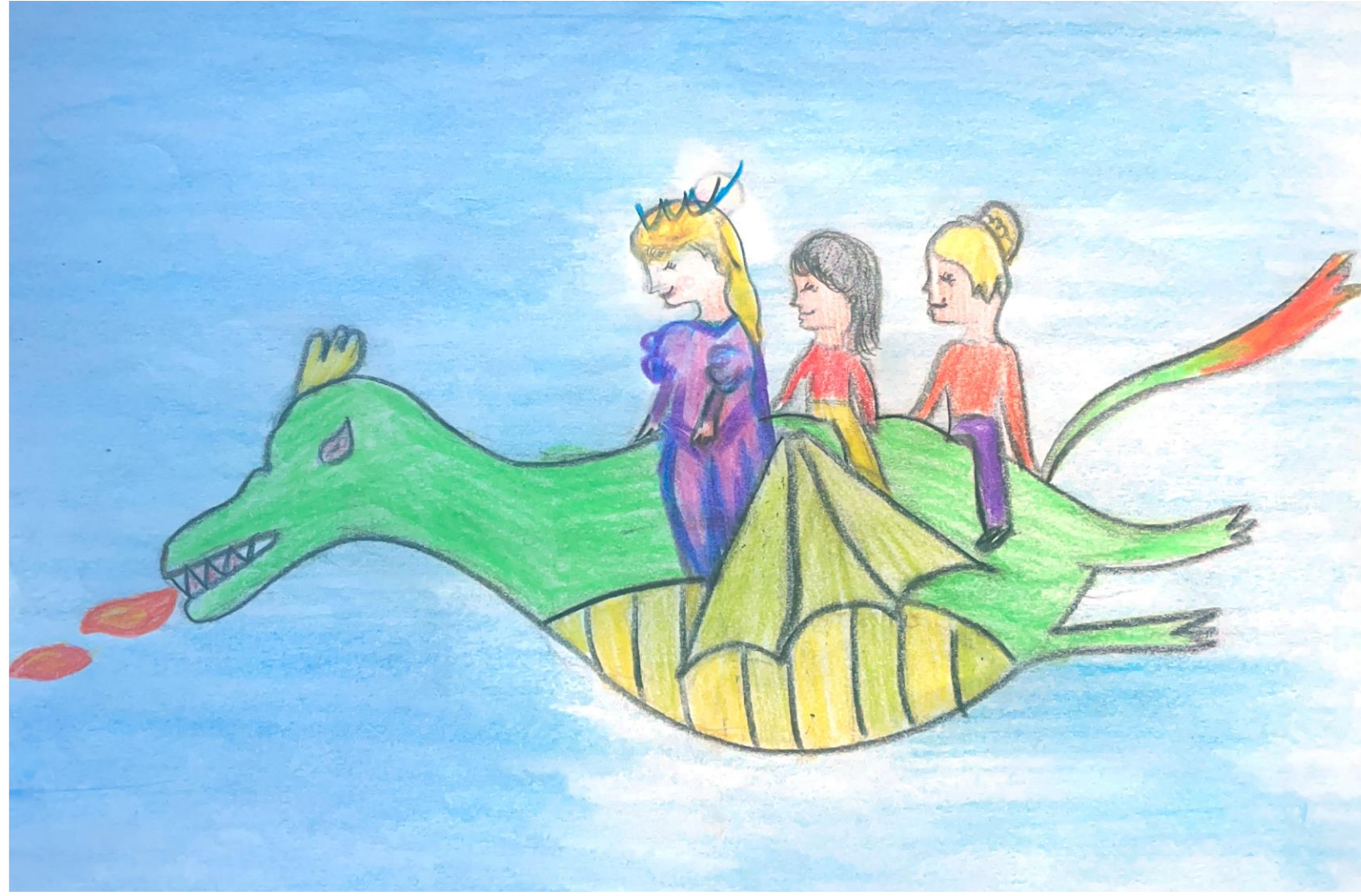
Hemen prensesi izlemeye başladık ve labirente doğru ilerledik. O sırada ejderha da bizi takip ediyordu. Ejderha bir anda uçmaya başladı ve yolumuzu kesti. Bizimle konuşmak istediğini söyleyince onu dinlemekten başka çaremiz olmadığını anladık.

Ejderha:

— Ben kimseye zarar vermek istemiyorum. Sadece buradan kurtulmak istiyorum ve sizinle arkadaş olmak istiyorum, dedi.

Önce şaşırdık ve ne yapacağımızı bilemedik. Ona inanmaktan başka çaremiz yoktu. Ejderhanın sırtına atladık ve hep beraber dışarı çıktık. Prenses ve ejderha özgürlüğüne kavuşmuşlardı.

Dışarı çıkar çıkmaz gökyüzüne doğru süzüldük. Çok eğlenceli vakit geçirmiştik. Ailelerimizin bizi merak ettiğini düşünerek kamp alanına iniş yaptık. Prenses ve ejderha ile vedalaştık. Ailelerimiz gerçekten bizi çok merak etmişti. Başımızdan geçenleri onlara anlattık. Hepsi kahkaha ile bize güldü.

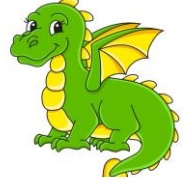
Babam:

— Kızım daha gerçekçi bir hikaye yok muydu, dedi ve tekrardan kahkaha ile gülmeye başladılar.

Bir kamp günümüz böyle maceralı geçmişti. Bir dahaki kamp günümüzü sabırsızlıkla beklemeye başladık.

Elifnaz SIVATLAR2D

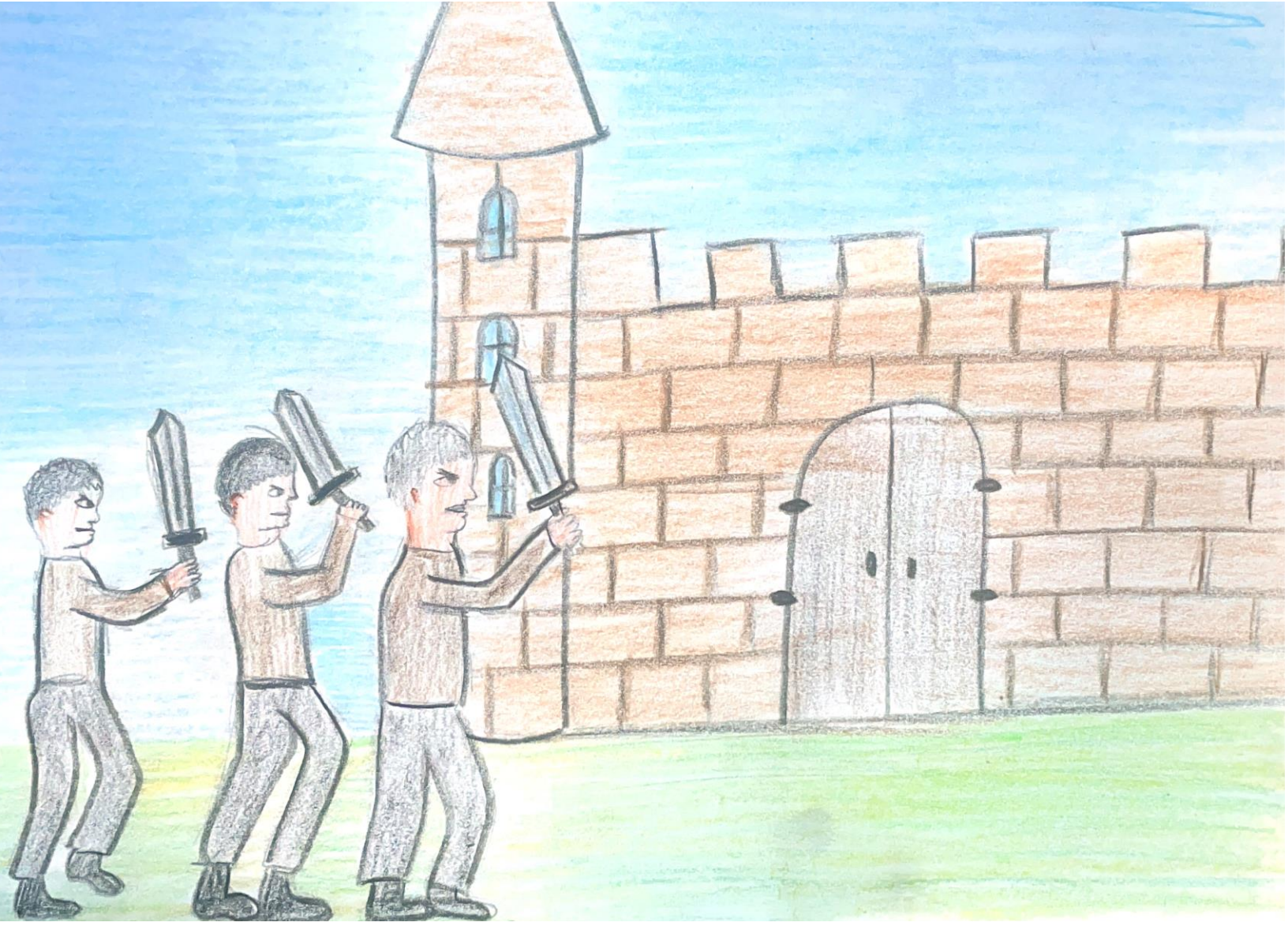

EJDERHA GÖLGE

Bir ülkede yaşayan çok güzel bir prenses ve Gölge adında bir ejderha varmış. Bu ejderhanın görevi prensesi ve ülkeyi korumakmış. Ejderhanın varlığından haberdar olan halk, onun ülkeyi koruduğunu ve kimseye zarar vermediğini biliyormuş. Hep beraber mutlu bir şekilde güvenle yaşıyorlarmış.

Prens ve ejderhanın dostluğu çok güzelmiş. Birbirlerini çok seviyorlarmış. Bu ülke o kadar güzelmiş ki dillere destan yeşil alanları, ormanları varmış. Burada yaşayan halk bitkileri, hayvanları, tüm insanları çok severmiş. Bu güzel ülkeyi çok beğenen ve almak isteyen düşman da çokmuş. Ama ejderhadan korktukları için ülkeye yaklaşamıyorlarmış.

Bir gün cesaretini toplayan bir grup düşman ülkeye saldırmaya karar vermiş. Düşman askerleri kılıçlarını kuşanıp ülkenin sınırlarına dayanmışlar.

Bu haberi alan prenses, halkını ve ejderhayı düşmanlara karşı uyarmış. Prens, halkını şatonun sığınağına götürmek için toplamış. Prens önde, insanlar arkada büyük bir labirentten geçmişler ve korunaklı bir sığınağa gelmişler. Bu sırada Ejderha Gölge, düşmanlara karşı ülkesini savunmaya başlamış.

Ejderha Gölge, ülkesini savunurken büyük gözlerini kocaman açarak ateş çıkarmaya başlamış. Onun büyüklüğünü gören düşmanlar korkarak ülke sınırlarından geri çekilmişler. Ülkenin kurtulduğunu gören prenses ve halk çok mutlu olmuşlar. Sığıntan çıkmışlar ve Ejderha Gölge 'ye teşekkür etmişler. Mutluluk içinde yaşamlarına devam etmişler.

SU TAŞI

Bir zamanlar ormanın derinliklerinde gizemli ve görkemli bir şato varmış. Bu şatoda cesur bir prenses ve onu koruyan güçlü bir ejderha yaşarmış. Ejderha, yıllardır şatoyu ve içinde saklı hazineleri koruyormuş.

Bir gün kasabadan gelen bir grup yabancı şatoya girmiş. İçlerinden biri, merakına yenik düşerek gruptan ayrılmış ve labirenti andıran uzun bir koridorda kaybolmuş. Ne yapacağını bilemez hâlde etrafına bakınırken rengârenk çiçeklerle süslü büyük bir kapı dikkatini çekmiş. Çekinerek kapıyı aralamış ve içeriye girmiş.

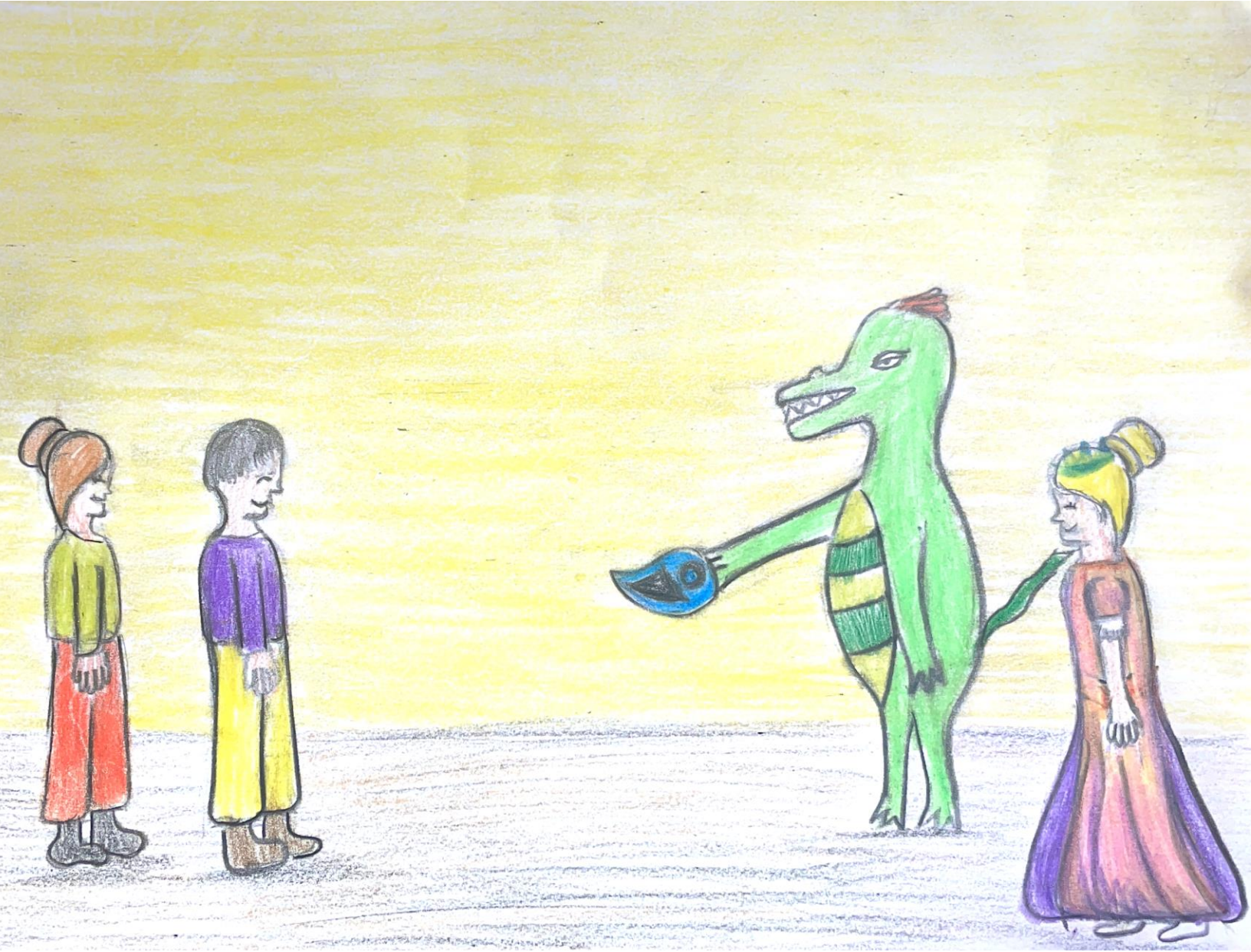
Karşısında şaşkın bakışlarla kendisini izleyen güzel bir prenses duruyormuş.

Prenses, kaşlarını çatıp sormuş:

— Hey, sen de kimsin?

Yabancı, korkuyla ama cesaretini toplayarak konuşmaya başlamış:

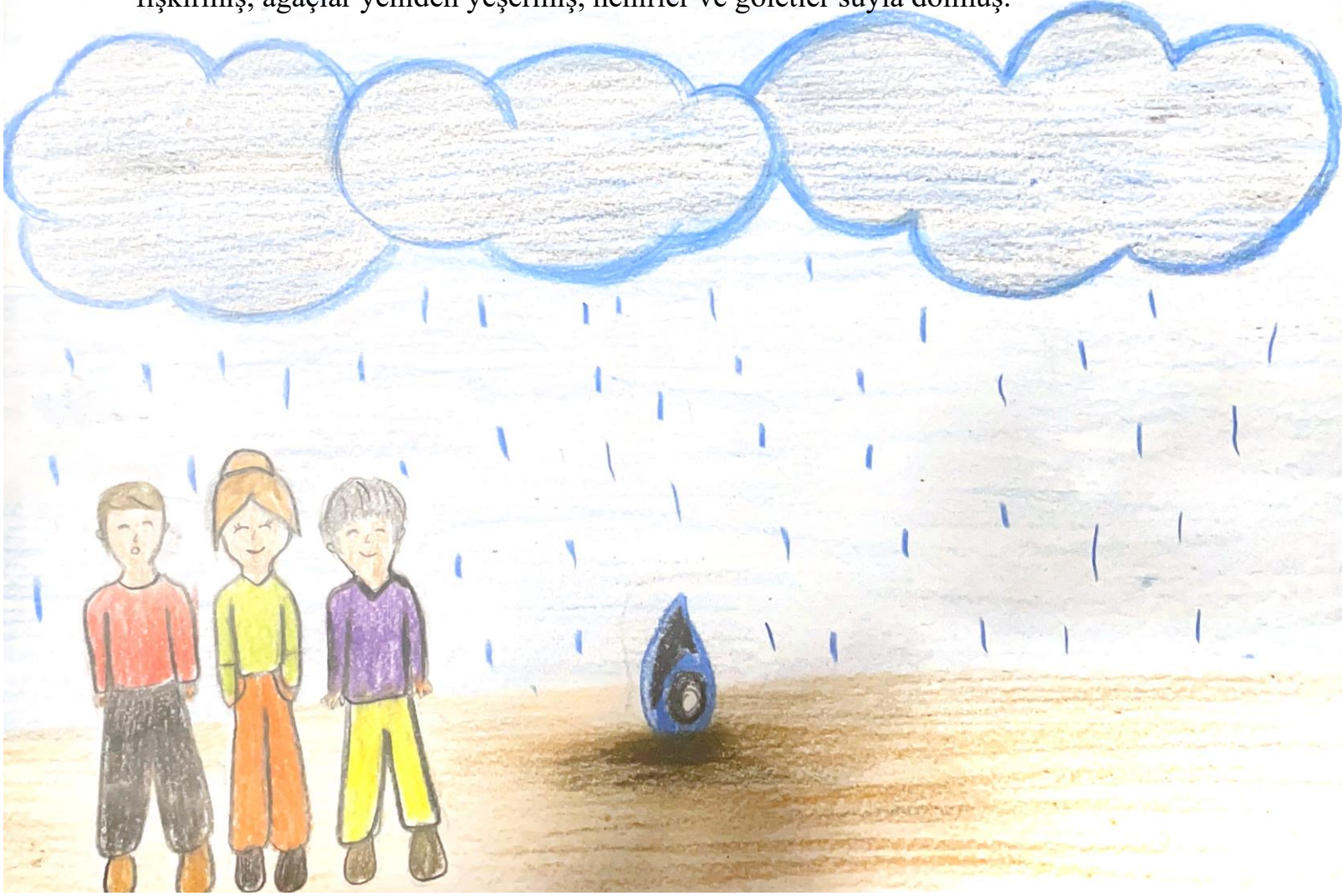
— Ben kasabadan geliyorum. Kasabamız büyük bir susuzluk yaşıyor. Toprak kurudu, sebzeler yetişmiyor, çiçekler soldu, ağaçlar kurudu. Burada saklı olduğu söylenen “**su taşına**” ihtiyacımız var.”

Prenses, kasabanın zor durumda olduğunu duyunca yardım etmek istemiş ve düşünceli bir ifadeyle:

— Su taşını alabilmek için ejderhanın yardımını almamız gerekiyor, demiş.

Ejderha, o kadar büyük ve görkemliymiş ki, şatonun en yüksek kulesine bile ulaşabiliyormuş. Prenses, ejderhayı ikna etmek için ona kasabanın sıkıntılarını anlatmış. Ejderha, kasabalılara yardım etmeye karar vermiş ve su taşıyı onlara teslim etmiş. Gece, ayın ışığı parıldarken kasabalılar su taşıyı alıp kasabaya dönmüşler. Taşı toprağa dikkatlice gömmüşler ve beklemeye başlamışlar. Sabah uyandıklarında, gökyüzü kararmış ve sağanak hâlinde yağmur yağmaya başlamış. Yağmur saatlerce sürmüş ve sonunda toprak suya doymuş. Kısa sürede topraktan rengârenk çiçekler fışkırmış, ağaçlar yeniden yeşermiş, nehirler ve göletler suyla dolmuş.

O günden sonra prenses ve ejderha, kasabanın en büyük dostları olmuş ve her zaman onların yanında yer almışlar.

ORMANDA BİR GECE

Sabahın erken saatlerinde, ormanın içindeki şatoda yaşayan prenses, yürüyüş yapmak için dışarı çıktı. Yemyeşil ağaçların arasında, neşeyle şarkılar söyleyerek çiçek topluyordu. Ormanda o kadar çok yürümüştü ki şatodan uzaklaştığını fark etmemişti.

Hava kararmaya başlamıştı. Prensес çevresine bakındı; ancak şatoyu göremedi. Yolunu bulmaya çalıştı ama her yer birbirine benziyordu. Gece olmuş, prenses iyice korkmaya başlamıştı. Şimdi ne yapacaktı?

Titreyen adımlarla ilerlerken, ay ışığında beliren bir gölge dikkatini çekti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Korkuyla seslendi:

— Beni duyuyor musun?

Bir anda, karşısına devasa bir yaratık çıktı! Yeşil tüylü, kocaman bir ejderhaydı bu. Prensес, korkudan gözlerini elleriyle kapattı. Ancak ejderha ona zarar vermek yerine, nazikçe başını eğerek bir yönü işaret etti. Adeta, “Beni takip et!” diyordu. Prensес, içinde büyüyen korkuya rağmen, başka çaresi olmadığını bilerek ejderhayı takip etmeye başladı.

Ejderha, labirent gibi birbirine dolanan ağaçların arasından hızla ilerliyor, prenses ise temkinli adımlarla onun peşinden gidiyordu. Uzunca bir yol gittikten sonra, ejderha aniden durdu ve başını kaldırarak ileride ışıkları yanan şatoyu gösterdi.

Prenses derin bir nefes aldı ve gülümseyerek ejderhaya döndü:

— Senden çok korktum, ama bana yardım ettin. Bu iyiliğini asla unutmayacağım.

Ejderha başını hafifçe sallayarak bir an ona baktı ve sonra sessizce ormanın içinde gözden kayboldu.

O günden sonra, prensesin kalbinde bir sır saklıydı. Ormanın derinliklerinde ona yardım eden gizemli bir dostu vardı.

Zeynep YENİ 2D

ÇEVREYİ KORUYORUM

Bugün günlerden cumartesi... Çok heyecanlıyım. Çünkü bugün ailece pikniğe gideceğiz. Biliyor musunuz? Ben piknikleri çok severim. Ormanın her tarafını dolaşmak, çimlere uzanmak, kuşların böceklerin cıvıltı ve seslerini dinlemek bana huzur verir.

Piknik için gerekli tüm malzemeleri arabamızın bagajına yükleyip yola çıktık. Piknik yerine vardığımızda içimi sevinç ve heyecan kapladı. Kendimize güzel bir yer seçtik. Sofra örtümüzü çıkardık, kahvaltılıklarımızı bir güzel sofraya dizdik.

Bir şeyler yedikten sonra dolaşmaya çıktım. Ormanda mutlu mutlu dolaşırken bir de ne göreyim? Piknik yerimizden az ötede bir çöp yığını... Her yer çok kötü kokuyordu.

Hemen annemlerin yanına gittim, gördüklerimi anlattım.

Babam hemen arabanın bagajından maske ve eldiven çıkardı. Malzemelerimizi alıp doğruca çöp yığınının olduğu yere gittik. Başladık çöpleri toplamaya. Çok yorulmuştuk ama bitmişti. Tüm çöpleri alıp piknik yerimize gittik. Çöpleri çöp kutusuna attık. Biraz dinlendikten sonra eşyalarımızı toplayıp arabanın bagajına yerleştirdik. Arabamıza binip evimizin yolunu tuttuk.

Sonunda eve varmıştık ki kapının önünde bir çöp daha... Yerdeki kâğıdı alıp geri dönüşüm kutusuna attım. İçimizdeki huzurla evimize girdik.

Artık yeni bir karar almıştım. Çöp atan herkesi uyaracaktım. Çünkü ben doğa dostuyum. Doğayı çok seviyorum. Çevremi koruyorum.

Erdem Ahmet EKİNCİ 4A

ORMANDAKİ FESTİVAL

Sıcak mı sıcak bir yaz günüydü. Ormanda yaşayan ve çok iyi dost olan Tilki Toti, Leylek Lori ve Solucan Sosi bir yarışma düzlenmeye karar verdi. Bu bir yetenek yarışması olacaktı. Bu yarışma, festival havasında geçecekti. Herkes doyasıya eğlenecek, dans edecek, kahkaha atacaktı. Yavru fil Fofu, gür sesiyle orman halkına duyuruyu yaptı. Ormandaki hayvanlar festival havasında geçecek bu yarışmayı duyunca çok heyecanlanmıştı. Herkes yarışma gününü heyecanla bekliyordu. Yarışmada sunuculuk görevi Koala Koka'ya verildi. Tilki Toti, Leylek Lori ve Solucan Sosi ise jüri olacaktı.

Yarışma günü gelip çatmıştı.

Koala Koko açılış konuşmasını yaptı:

— Sevgili orman halkı! Yetenek yarışmasına hoş geldiniz. (Büyük bir alkış kopar.) Sahneye ilk olarak Papağan Popi'yi davet ediyorum. Papağan Popi bizlere " Mutluluk Ormanı " şarkısını söyleyecek. (Yine büyük bir alkış ve coşku...) Papağan Popi sahneye çıktı. İnce ve bed sesiyle şarkıyı söylemeye başladı. Sesi orman halkının kulaklarını tırmalıyordu. Herkes bir an önce şarkının bitmesini istiyordu. Neyse ki şarkı erken bitmişti. Orman halkı beğenmese de cesaretinden dolayı Popi 'yi alkışladı.

Leylek Lori:

— Şarkı erken bittiği için çok mutlu olduk Popi. (Herkes kahkaha ile güldü.) Cesaretinden dolayı seni kutlarız. Popi teşekkür ederek sahneden indi.

Sunucu Koala Koko:

— Değerli dostlarım, şimdi dans zamanı. Karşınızda o kıvrak dansıyla Yılan Ying Ying...

Ying Ying alkışlar eşliğinde sahnedeki yerini aldı. Esnekliği ve kıvraklığıyla herkesi kendine hayran bırakmıştı. Bütün salon Yılan Ying Ying ile dans etti.

Solucan Soso:

— Harikaydın, Ying Ying . Seni tebrik ederiz.

Ying Ying teşekkür etti. Yine kıvrıla kıvrıla sahneden indi.

Koala Koko:

— Şimdi karşımıza bir jimnastik grubu geliyor. Büyük bir alkış koptu. Veeee Grup KRC...

Bir karınca ordusu sahnedeki yerini aldı. Karınca grubunun uyumlu ve esnek hareketlerine herkes hayran kalmıştı.

Tilki Tiki:

— Mükemmel gösteriniz için sizlere teşekkür ederiz. Karınca grubu da teşekkür etti, sahneden indi

Yarışma bitmişti. Jüri kararını vermek üzere toplandı. Puanlar hesaplandı. Hesaplanan puanlara göre kararı açıklamak üzere Koala Koko sahneye geldi. Herkes çok heyecanlıydı.

Koala Koko, sahneye gelmişti. Büyük bir sessizlik ve heyecan...

Koko:

— Veeeeee kazanaaaannnnn Karınca Grup KRC...

Herkes bu duruma çok sevindi. Karınca grubu sahneye davet edildi, jüri tarafından Grup KRC'ye kupa verildi. Karıncalar kupayı omuzlarına alarak sahneden indi. Herkes hayran hayran onları izliyordu.

Ödül töreninin ardından müzik açıldı. Hayvanlar çılgınca dans etmeye çalışırken o da ne? Papağan Popi kendini sahneye atmıştı. Papağan Popi, şarkı söylemeye başlayınca herkes kulaklarını kapattı.

Jüri ve izleyiciler ‘‘Sus artık, yeteerrrr Popi!’’ diye bağırp güldüler.

Bir festival böyle geçmişti.

Hayvanlar dans ve müzik eşliğinde dostluklarına devam ettiler.

ALARA VE KUZENLERİNİN MACERALARI

Merhaba arkadaşlar, benim adım Alara. Biz, yaz tatillerinde ailece memleketimiz Malatya'ya gideriz. Orada eğlenceli vakit geçirip oyunlar oynadığım kuzenlerim yaşıyor. Onları çok seviyorum.

Size kuzenlerimi tanıtayım.

Gelelim maceralarımıza...

Bu benim ilk karnemdi, çok mutluydum. Karnemi aldıktan sonra sevinçle evin yolunu tutmuştum. İçim içime sığmıyordu, kuzenlerime kavuşacaktım. Mutlu, bol oyunlu bir yaz beni bekliyordu. Valizlerimizi aldık arabamıza yükledik ve yola çıktık. Uzun bir yolculuktan sonra köyümüze varmıştık. İlk olarak babaanneme uğradık. Ama ben kuzenlerimi çok merak ediyordum. Anne ve babamdan izin alarak kuzenlerimi aradım. Kuzenlerimle, saat dörtte köy meydanında buluşmak üzere sözleştik. Hemen onlara aldığım hediyeleri hazırladım. Yarım saatim vardı doğruca köy meydanına doğru koştum.

Kuzenlerim gelmişti bile. Sarıldık, öptük birbirimizi. Onlara kavuşmak çok güzeldi. Köyde gezmeye karar verdik. Tüm evleri ziyaret ettik, minik hayvanları sevdik. Zaman su gibi akıp geçmişti. Arkaya baktığımızda kapkaranlık bir köy... Köyde hiçbir evin ışığı yanmıyordu. Sanırım elektrikler kesilmişti. Eve dönmeye karar verdik. Varmamıza az kalmıştı. Birden kuzenim Ateş'in donup kaldığını fark ettik. "Ne oldu Ateş, ne oldu?" diye sormaya kalmadan "Ha.... ha.... hayalettttttt" diye bağırmaya başladı. Ateş, annemin çırpıtığı çarşafı görmüş, yanlış anlamıştı.

Ateş' in bağırmasıyla bütün köy halkı, ellerinde fenerlerle üzerimize doğru koşmaya başladı. Feneri bize doğru tutan Fehmi amca "Hani hayalet nerede?" dedi. O an hepimiz birbirimize baktık ve dayanamayıp kahkahalarla güldük. Babaannemin balkonundaki çarşafı işaret ettik. Herkes bir anda gülmeye başladı. Ateş, çok utanmıştı. Sonra o da gülmeye başladı. Maceralı günümüzün ardından evimize girdik, uyuduk

Günler su gibi akıp geçiyordu. Bizim için İstanbul'a dönüş vakti gelmişti. Kuzenlerimle vedalaştım, ağlıyordum. Kuzenlerim ise gülüyordu. Onların üzgün olmaması beni çok şaşırtmıştı. Neden güldüklerini sorduğumda "Birazdan görürsün." dediler. Hiçbir şey anlamamıştım. Arabaya binmek için kapıyı açtım. Bir de ne göreyim kuzenlerimin valizleri de orada. "Sizde mi geliyorsunuz?" dedim.

Hep beraber ‘’ Evetttt!’’ diye bağırdılar. Güzel memleketimden ayrılacağım için üzgün olsam da kuzenlerimin yanımda olması beni çok ama çok mutlu etmişti.

Güzel maceralarla dolu bir yaz tatili böylece bitmişti.

Sare Gül AYHAN

EDA'NIN HAYALİ

Sıcak bir pazar günüydü. Ağaçlar yeşermiş, çiçekler açmıştı. Her yer mis gibi çiçek kokuyordu. Eda'nın en sevdiği mevsim, bahar, gelmişti. Bu güzel bahar gününde Eda'nın anne ve babası kahvaltıyı hazırladıktan sonra Eda'yı uyandırdı. Eda, kahvaltısını yaptıktan sonra bahçeye çıkıp çimenlerin üzerine uzandı. Gökyüzünü izlemeye başladı. Bulutları farklı şekillere benzetip çok eğleniyordu. O anda bir uçak gördü. Uçağın etkileyici süzülüşünü izledi. Birden pilotların ne kadar cesur olduğunu düşündü. Kendi kendine “Kim bilir uçmak, bulutların arasında gezinmek ne kadar güzeldir?” diye mırıldandı.

O an büyüyünce pilot olmak istediğine karar verdi. Anne ve babasına bu fikrini anlattı. Anne ve babası bu kararı şaşkınlıkla karşılasalar da çok sevinmişlerdi.

Akşam oldu. Eda, ödevlerini bitirdikten sonra uyku saatinin geldiğini, fark etti. Anne ve babasına ‘‘İyi geceler! ‘’ deyip uyumaya gitti. Eda, o gece rüyasında babasının onu, uçak gösterisine götürdüğünü gördü. Orada, pilot olan abla ve ağabeylerinin nasıl bu kadar cesaretli ve korkusuz olduklarını düşündü. Rüyasında onların uçaklarla gökyüzünde yaptıkları birbirinden güzel gösterileri izleyip çok keyif alıyordu.

Ertesi sabah Eda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uyandı. Rüyasını anne ve babasına büyük bir mutlulukla anlattı. Babası, Eda’ya ‘‘ Pilot olmak için çok çalışman lazım güzel kızım .’’ dedi. ‘‘Çeşitli sınavlara girip başarılı olmalısın. Ardından da gerekli eğitimi almaya hak kazanacaksın. Tüm bu çalışma ve azmin ardından pilot olabilirsin. ‘’ dedi. Eda, babasını çok iyi anlamıştı. Başarının anahtarı çalışmaktan geçiyordu.

O günden sonra Eda hayalini gerçekleştirmek için çok çalışacağına söz verdi. Eda her uçak geçtiğinde gökyüzüne bakıyor, uçaktaki pilotun kendisi olduğunu düşünerek mutlu hayaller kuruyordu.

OYUN ADASI

Bir gün Ada, parkta oyun oynarken yerde bir anahtar bulur. Anahtara dokunduğu anda gizemli bir kapı belirir. Ada kapının üzerini okuduğunda ‘‘Oyun Adası’’ yazdığını görür. Hiç düşünmeden kapıyı açar ve içeri girer. İçeri girdiği anda muhteşem bir dünya ile karşılaşır. Ada gördükleri karşısında çok şaşırır. Bu dünya kocaman oyuncaklar, çikolata şelaleleri ve şekerden ağaçlar ile doludur. Ada büyük bir heyecan ile oyuncaklara biner, acıktığında ağaçları kemirir ve çikolata dolu şelaleden çikolata içer.

Ada yorulup bir banka oturduğunda yanına yaşlı bir dede gelir.

Dede:

— Merhaba Ada, ben Oyun Ustası. Bu diyarın başında ben varım, hoş geldin, der.

Ada büyük bir hayranlıkla Oyun Ustası dedenin maceralarını dinler. Daha sonra Oyun Ustası, ona oyunlardan oluşan maceralı bir görev verir. Ada, Oyun Ustası'nın verdiği bu oyunlu görevi eğlenerek yerine getirir. Oyun Ustası Ada'ya bugünün anısı olarak şekerlerden oluşan ve hiç bitmeyen bir kalem verir. Ada, dedeye teşekkür eder, ağız kulaklarında Oyun Adası'ndan ayrılır.

Asmin Arya AKTÜRK

FUTBOL VE ARKADAŞLIK

Günlerden pazartesi idi. Okuldan çıkmıştım. Arkadaşımla futbol oynamak için sahaya gidiyordum. Toplam üç kişi olacaktık. Yolda yürürken mahalleden arkadaşım Şevval ile karşılaştım. Nereye gittiğimi sorunca, top oynamak için arkadaşlarımın yanına gittiğimi söyledim. Bunu duyunca Şevval çok sevindi. Şevval: “ Futbolu çok seviyorum. Ben de seninle gelebilir miyim? ” dedi. Çok şaşırmıştım. “Şevval, bir kızdı, nasıl futbol oynayabilirdi ki?” diye geçirdim içimden. Benimle gelmesini istemesem de onu kırmamak için “ Tabii, gelebilirsin.” dedim.

Şevval ile beraber top sahasına doğru yola çıktık. Vardığımızda arkadaşlarıma Şevval'in de bizimle futbol oynamak istediğini söyledim. Bunu duyan arkadaşlarım, onunla dalga geçip güldüler. Şevval, bu duruma hem çok bozulmuş hem de çok üzülmüştü. Derken eşleşmeleri yaptık ve maça başladık. İlk yarı berabere bitti. İkinci yarı çok çekişmeli geçiyordu. Son dakikalara yaklaştığımızda ki top Şevval'in önüne düştü. Şevval vurdu ve top kalede içeri girdi. Gol olmuştu. Şevval gol attığı için çok mutluydu. Biz ise hem çok şaşkın hem de mahcuptuk. Şevval'e karşı önyargılı davranmıştık. Üçümüz Şevval'i tebrik ettik ve ondan özür diledik. Aldığımız dersle hep birlikte yeni oyunlar oynamaya devam ettik.

Fatih Yusuf AKSOY 4D

TEMİZLİK NEDEN ÖNEMLİDİR?

Temizlik yapmak, sağlıklı ve huzurlu olmamız için çok önemlidir. Temizlik vücudumuzu ve etrafımızı kirlerden ve mikroplardan arındırır.

Temizlik için neler yapabiliriz? Öncelikle her gün banyo yapmalıyız. Banyo yapmak vücudumuzu temizler ve kokumuzu güzelleştirir. Sonra giysilerimizi yıkamalıyız. Temiz giysiler giymek hem bize kendimizi iyi hissettirir hem de sağlıklı olmamızı sağlar.

Evde de temizlik yapmalıyız. Tozları almalı, yerleri süpürmeli ve silmeliyiz. Böylece evimiz temiz ve düzenli olur. Ayrıca bulaşıkları yıkamayı da unutmamalıyız. Temiz tabaklar kullanmak, bizi hastalıklardan korur.

Dışarıda da çevreyi temiz tutmalıyız. Piknik yaparken veya parkta oyun oynarken çöpleri toplamalıyız. Doğayı temiz tutmak, doğal yaşamı korumak demektir. Unutmayalım ki temizlik, sağlıklı ve mutlu yaşamın anahtarıdır. Her gün biraz temizlik yaparak kendimizi ve çevremizi koruyabiliriz.

TEMİZLİK EĞLENCELİDİR

Merhaba arkadaşlar. Şimdi size temizliğin aslında ne kadar eğlenceli olduğunu anlatacağım:

Ben temizlik yaparken anneme yardım ederim ve bundan çok keyif alırım. Peki, siz annenize yardım eder misiniz? Ben her gün yatağımı toplarım, kıyafetlerimi katlarım ve odamı süpürürüm. Bunları yaparken kendimi temizlik savaşçısı olarak hayal ederim. Eğer okuldaysam gördüğüm her çöpü çöp kutusuna atarım. Geri dönüştürebilecekleri de geri dönüşüm kutusuna atarım.

Aynı zamanda kişisel bakımımı da yaparım. Düzenli olarak tırnaklarımı keserim, banyo yaparım, saçlarımı toplarım ve dişlerimi fırçalarım. Çünkü ben bir temizlik savaşçısıyım! Bu yüzden daima temiz olmalıyım. Bunları yaparken diğer insanlara yardım etmek de beni çok mutlu eder. Peki, siz de yardım etmeyi sever misiniz? Yardım etmeyi ve temizliğe önem vermeyi unutmayın.

Hoşça kalın!

Hira Berfin AYDEMİR 4D

OYUN

Ufacık bir çocuktum,
Oyunlarla tanıştım.
Saklambaç, körebe derken
Hep oyunla yaşadım.

Zaman geçti büyüdüm.
Oyunlarım değişti.
Futbol, voleybol derken
Hep oyunla yaşadım.

Halil İbrahim BAĞATUR 4B

OYUN NE DEMEK

Oyun ne demek?
Oyun eğlenmek,
Oyun arkadaş,
Oyun paylaşmak demek.

Oyun ne demek?
Oyun parklarda kaydırak,
Sokakta top,
Okulda ebelemece demek.

Zehra Rana AYDIN 4B

TEMİZLİK

Temizlik çok önemli,
Herkes bunu bilmeli.
Severek yapmalıyız,
Temizlik işlerini.

Yere çöp atmamalı,
Çevreyi temiz tutmalıyız.
Çöpler çöp kutusuna,
Atıklar atık kutusuna...

Yere çöp atarsak
Çevre diye bir şey kalmaz.
Denizlerde balıklar,
Karada bitki kalmaz.

Hayrunnisa ERÇİK 4B

TEMİZ OLALIM

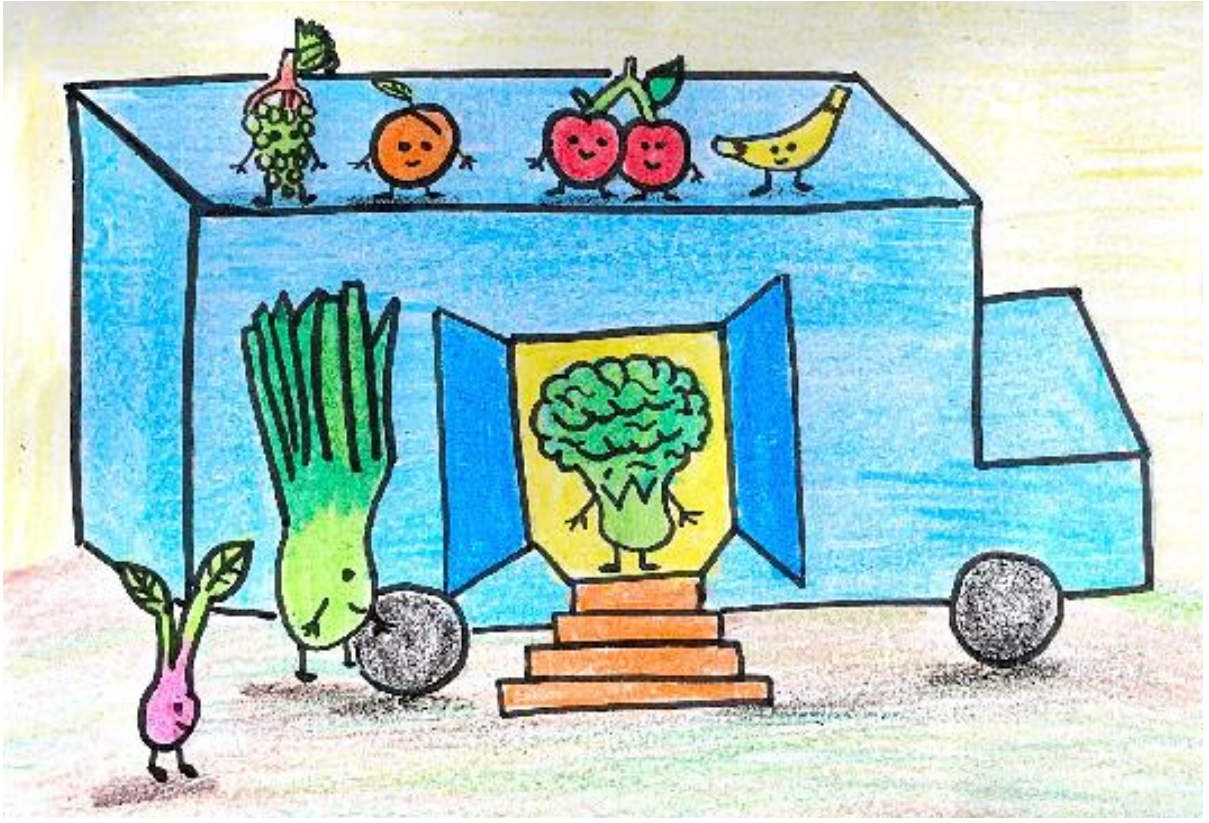
Birlikte temizlik yapalım.
Virüslerden korunalım.
Ellerimizi yıkayıp
Kirlilikle savaşalım.

Temiz olup sağlıklı kalalım.
Temiz olup temiz kalalım.
Banyomuzu yapıp
Kirlilikle savaşalım.

Birlikte yaşayalım.
Mikroplardan korunalım.
El ele verip
Kirlilikle savaşalım.

Mehmet Çınar KOÇ 4B

SAĞLIKLI BESLEN

Sebze, meyve yiyelim,
Sağlıklı beslenelim.
Vitaminler alıp
Vücudu dinç turalım.

Zararlı şeyler yeme.
Vücudu hasta etme.
Dışarı çık, oyna.
Eğlen sağlıcakla.

Vitaminsiz kalırsan
Hastanelik olursun.
Sağlıklı beslenirsen
Hep mutlu olursun.

Anıl Buğra AKSU 4A

YILDIZLAR

Yıldızların birinde
Ben olacağım.
Gece yıldızlara bakınca
Beni göreceksin.

Kaybolduğunda yıldızlara bak.
Sana rehberlik edecekler.
Çok uzaklarda olsan da
Sana yolu gösterecekler.

BAĞIMSIZLIĞA DOĞRU

Herkes el ele,
Dünya birlikte...
Bağımlılıktan uzak,
Sevgiye yakınınız artık.

Bütün engeller geride,
Aydınlık önümüzde.
Bağımlılık kaybetti,
Birliktelik kazandı.

Bağımlılık bir kötülüktü,
Kalbimiz sevgiyle doldu.
Birlikte mücadele ettik,
Umuda yelken açtık.

Sevgi kalplerimizde,
Bağımlılık geçmişte...
Karanlık sona erdi,
Birliktelik kazandı.

Feyza Betül PATAN 4C

ÖĞRETMENİM

Benim güzel öğretmenim,
Bana her şeyi öğretelim.
Annemiz gibisin sen,
Benim canım öğretmenim.

Kalbime iyi geliyorsun.
Yüzün yıldızlardan parlak.
İyi ki varsın öğretmenim,
Sayende okul evim.

Kalbinin güzelliği yüzünde,
Benim melek öğretmenim.
Okulumu seviyorum.
Benim canım öğretmenim.

Zeynep Hatun COŞKUN 2B

SAYILAR

Birden yüze kadar,
Hiç durmadan sayarım.
İşime çok yarar
Her yerde sayılar.

Bölmede, çarpmada,
Çıkarmada, toplamada,
Sürekli kullanırım
Çift ve tek sayıları.

Elanur AVCI 4A

DOĞAYI KORU

Temiz bir dünya,
Hayvanların da hakkı.
Saygılı ol doğaya,
Doğayı koru sevginle.

Su hayattır, su candır,
Sakın unutma bunu.
Harcama boşuna,
Can kaynağı suyu.

Ağaçlar da canlıdır.
Hatta çiçekler, böcekler...
Dolaşır hep doğada,
Kıvranan sürüngenler.

Karşı dur ağaç kesene.
Doğayı koru, canlıyı koru.
Sevgi dolu ol herkese.
Doğayı koru, çevreyi koru.

İnci Fatma NAYİR 4A

ÇİÇEKLER

Renkleri başka
Kokuları başka
Sevdim hepsini,
Kokladıkça.

Saksıda, bahçede,
Ekersek biter.
Çok güzel çiçekler
Anneme benzerler

GÖKYÜZÜ

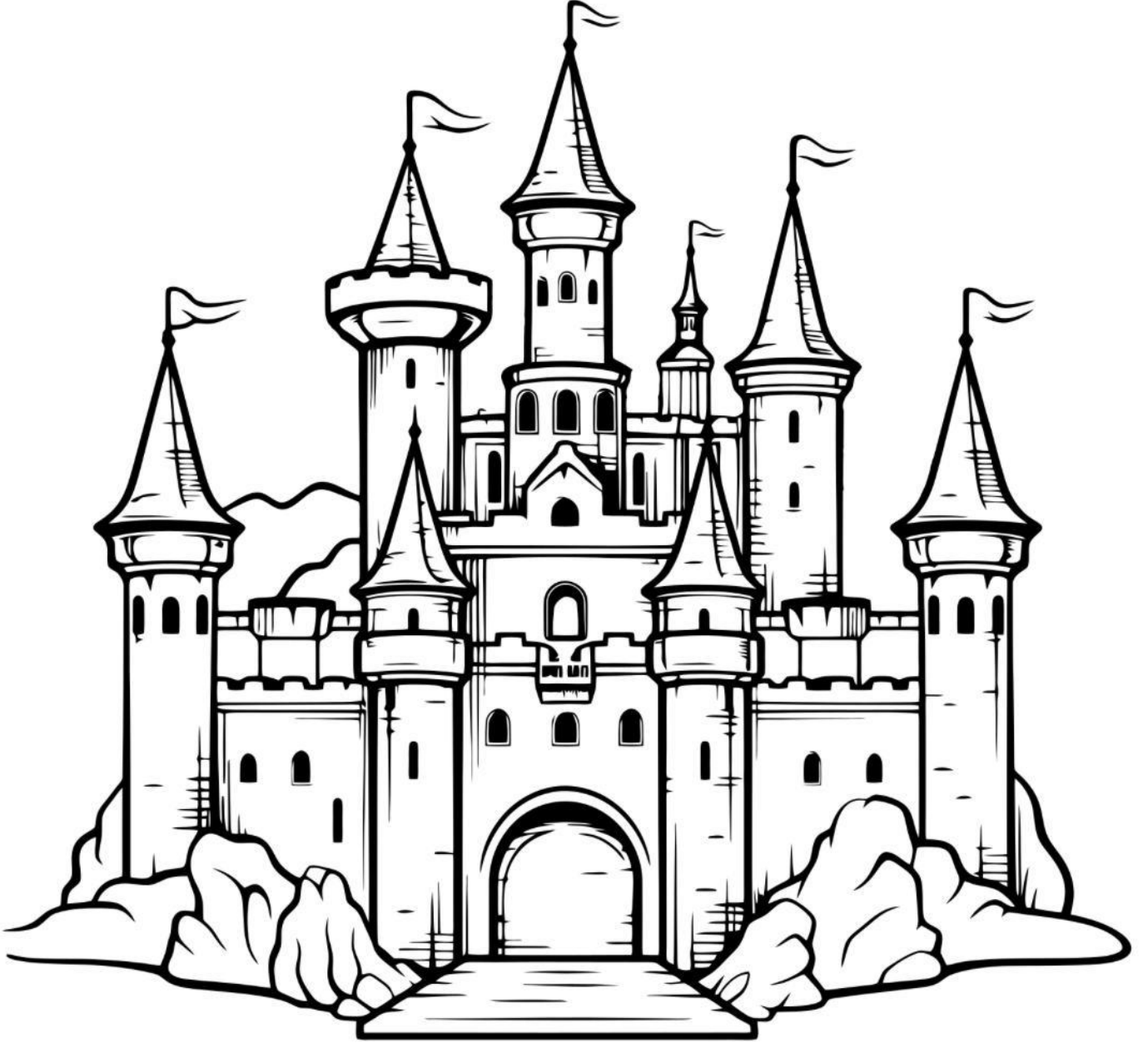
Bazen güneşli, bazen masmavi,
Pamuk pamuk olur bulutlar.
Kuşlar uçar binbir çeşit.
Geceleri süsler yıldızlar.

Yağmur yağar birden
birden kar yağar lapa lapa
bazen kelekler uçar
seyrederim doya doya

Zeynep Öykü BULUT 2B

Haydi boyayalım.

KELİME AVI

A	L	S	R	K	K	M	Y	H	A	İ	S	R	A	F
C	A	P	Y	B	I	E	B	E	D	Z	C	E	K	Z
K	B	T	Ü	Ş	A	T	O	B	J	T	N	J	Ç	M
B	İ	T	P	K	J	A	V	İ	R	U	L	D	P	Ö
Ç	R	R	Ö	D	L	Ğ	T	N	V	T	H	E	Z	N
Ç	E	K	Ş	N	Ü	F	A	G	O	U	T	R	A	J
H	N	R	V	O	Ğ	M	J	P	P	M	L	H	V	Ş
A	T	A	S	A	R	R	U	F	P	L	J	A	O	A
Ğ	B	L	O	O	Y	U	N	R	F	U	E	K	P	Ö
S	D	I	U	D	K	D	Ğ	Ç	L	Ö	K	I	G	A
A	I	E	T	K	O	E	T	E	M	İ	Z	L	İ	K
Ğ	İ	U	H	F	A	T	Y	V	Z	C	M	A	Ş	İ
L	T	S	S	B	H	M	O	R	V	Ü	P	U	Ç	Ş
I	Z	Z	R	K	C	Z	P	E	V	I	U	B	Ş	Y
K	Y	Z	İ	H	A	Y	A	L	N	E	D	O	Ğ	A

* EJDERHA

* LABİRENT

* ŞATO

* KRAL

* HAYAL

* ÇEVRE

* OYUN

* TEMİZLİK

* KAMP

* DOĞA

* SAĞLIK

* TASARRUF

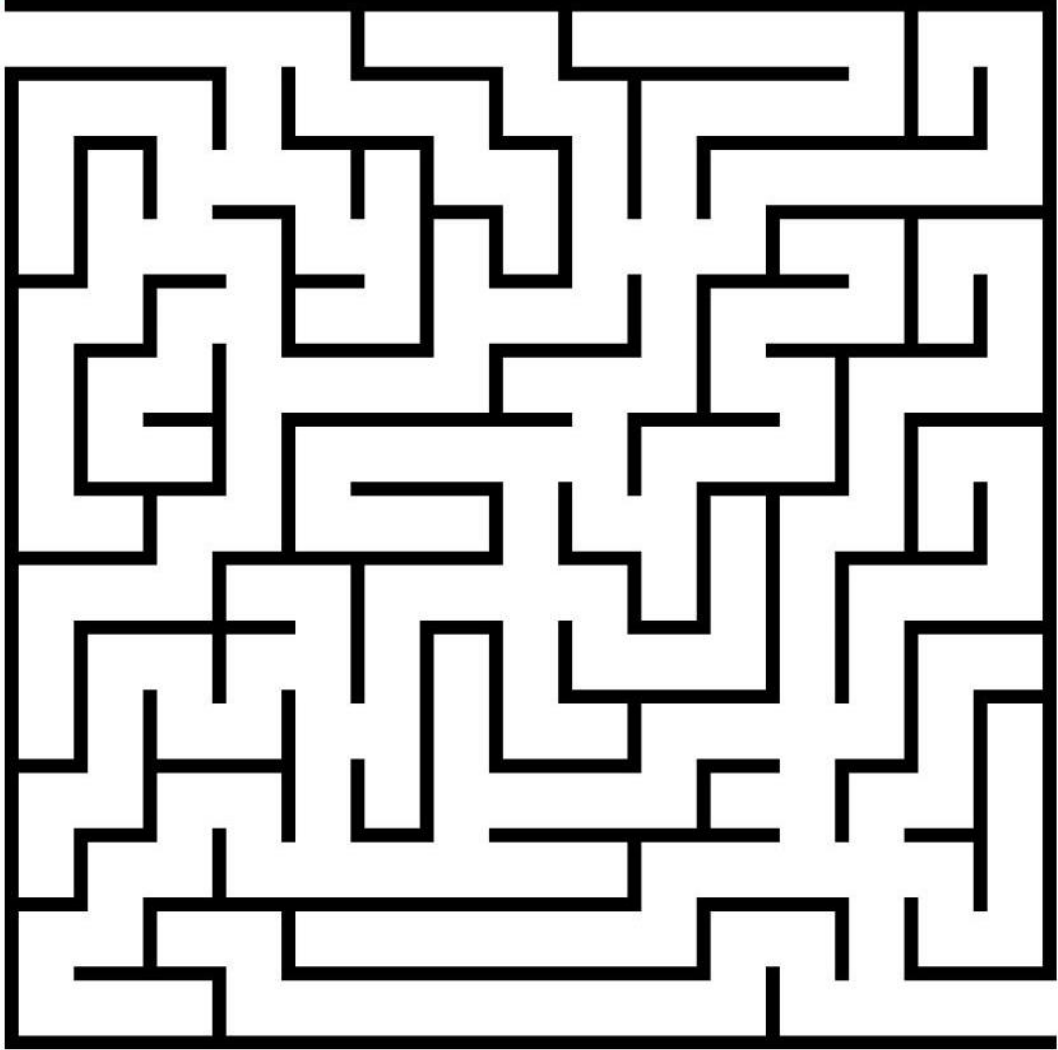
* TUTUMLU

* İSRAF

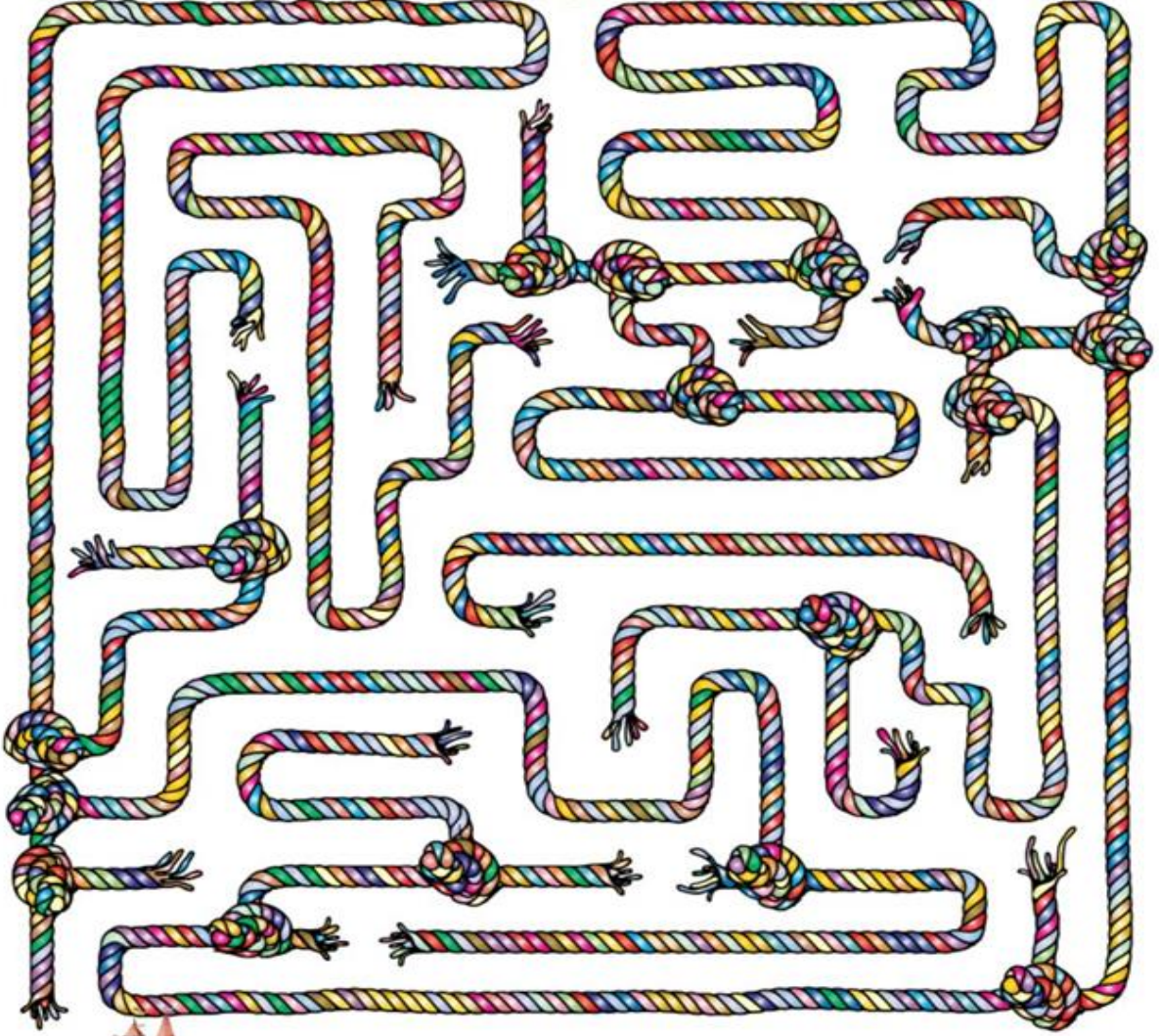
* ORMAN

Haydi, prensesi şatooya ulaştıralım!

Haydi, ejderhayı şatoya ulaştıralım!

BİLMECE ZAMANI

1.

Güneşin etrafında,
Döner durur masmavi,
Denizler dağlarla dolu hep renkli yüzeyi.
Canlıların evi gezegenlerin en güzeli!

2.

Dereleri doldurur,
Çiçeklere can olur,
Ona bereket deriz ama
Fazlası sel olur!

3.

Dağların tepesinde
Vardır büyük düzlükler
Sıcak yaz günlerinde
Oldukça serindirler!

4.

Dağdan gelir, taştan gelir.
Bir kükremiş aslan gelir.

5.

Beş parmağı var el değil
Çorap gibi giyilir ayak değil

6.

Benim gibi kolları var
Başı, yüzü, gözü var
Soğuktan korkmaz, sıcaktan korkar
Böyle acayip huyu var.

7.

On ay yatar,
İki ay kalkar;
Feneri yakar,
Etrafa bakar.

8.

Karada bayılır.
Suda ayılır.

Alaattin Keykubat İlkokulu

İnönü Mahallesi Şehit Dinçer Demir Sokak No: 3
Sefaköy/Küçükçekmece /İSTANBUL

alaattinkeykubat.io.meb.k12.tr

AlaattinKeykub6

[alaattinkeykubatistanbul](https://www.instagram.com/alaattinkeykubatistanbul)

Alaattin Keykubat İlkokulu

TÜRKİYE
YÜZYILI

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

EĞİTİMİN
YÜZYILI